

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
SECȚIA PENTRU PROCURORI

HOTĂRÂREA nr. 701

din 19 noiembrie 2018

Prin adresa nr. 91708/24.10.2018, înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii sub nr. 21663/25.10.2018, ministrul justiției a înaintat Secției pentru procurori, spre avizare, propunerea de revocare a domnului Augustin Lazăr din funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Propunerea ministrului justiției este însoțită de „Raportul privind activitatea managerială a procurorului general al României, domnul Augustin Lazăr” și este întemeiată pe dispozițiile art. 54 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

La ședința Secției pentru procurori din data de 19.11.2018, domnul Tudorel Toader, ministrul justiției, a învederat că s-a solicitat suspendarea Raportului privind activitatea managerială a procurorului general al României, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, la Curtea de Apel Alba Iulia, apreciind totodată că raportul în sine nu produce efecte juridice în sensul legii menționate.

Secția pentru procurori constată că nu s-a făcut dovada suspendării actului menționat, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, motiv pentru care va proceda la soluționarea cererii de avizare

a propunerii de revocare a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Ministrul justiției a prezentat, în sinteză, motivele de revocare cuprinse în „Raportul privind activitatea managerială a procurorului general al României”, solicitând avizarea favorabilă a propunerii de revocare.

Din adresa sus-menționată și din cuprinsul punctului I al raportului ministrului justiției, rezultă că propunerea de revocare a domnului Augustin Lazăr din funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție se întemeiază pe dispozițiile art. 132 din Constituția României, art. 54 alin. (4) coroborat cu art. 51 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 51 alin. (3)-(6) din aceeași lege și art. 69 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Punctul II din raportul ministrului justiției este intitulat „Etapele instituționale premergătoare evaluării activității manageriale a domnului Augustin Lazăr, procurorul general al României”, și cuprinde două evaluări, aferente anilor 2017 și 2018:

„2017

Prezentarea/publicarea rezultatului evaluării activității procurorului general al României, domnul Augustin Lazăr, precum și a procurorului șef al DNA, doamna Laura Codruța Kovesi” prin raportare, în principal, la efectele Deciziei nr. 68/2017 a Curții Constituționale a României”.

Ministrul justiției a menționat că a procedat, în această calitate, la evaluarea activității procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, domnul Augustin Lazăr, precum și a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, doamna Laura Codruța Kovesi, ca urmare a pronunțării de către Curtea Constituțională a României a Deciziei nr. 68/27.02.2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181/14.03.2017, prin care s-a constatat că a existat și există un conflict juridic de natură constituțională între Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și Guvernul României, generat de acțiunea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție -

Direcția Națională Anticorupție de a-și aroga atribuția de a verifica legalitatea și oportunitatea unui act normativ, respectiv Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 13/2007, cu încălcarea competențelor constituționale ale guvernului și Parlamentului, prevăzute de art. 115 alin. (4) și (5) din Constituție, respectiv ale Curții Constituționale, prevăzute de art. 146 lit. d) din Constituție.

Ministrul justiției a precizat că scopul evaluării a fost acela de a determina, prin prisma constatărilor Curții Constituționale și efectelor Deciziei nr. 68/27.02.2017, conduita de urmat pentru ministrul justiției, dat fiind rolul său constituțional, consfințit prin art. 132 din legea fundamentală.

În acest sens, ministrul justiției a arătat că norma constituțională de referință este dezvoltată de legislația infraconstituțională, care conferă ministrului justiției, în calitate de titular al propunerii de numire și revocare a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție [art. 54 alin. (1) și, respectiv, alin. (4) din Legea nr. 303/2004], dreptul și obligația de a verifica eficiența managerială și modul de îndeplinire a atribuțiilor de serviciu de către procurori, conform art. 69 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare. De asemenea, potrivit alin. (3) al art. 69 din Legea nr. 304/2004, „Ministrul justiției poate să ceară procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau, după caz, procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție, procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, informări asupra activității parchetelor și să dea îndrumări scrise cu privire la măsurile ce trebuie luate pentru prevenirea și combaterea eficientă a criminalității”.

Necesitatea unui demers de evaluare, inclusiv prin solicitarea de informări în sensul textului legal citat, respectiv a realizării unor întâlniri punctuale de informare, de către ministrul justiției cu procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și cu procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, a fost determinată de puternica reacție publică ce a urmat pronunțării și publicării Deciziei nr. 68/2017 a Curții Constituționale.

A mai arătat ministrul justiției că la acel moment a ajuns la concluzia că, în sine, constatarea conflictului juridic de natură constituțională, „nu are ca efect direct sancționarea procurorului general al României sau a procurorului șef DNA”.

Totodată, ministrul justiției a precizat că „am informat atunci că apreciem oportun, în spiritul exigențelor statului de drept, instituirea unei atente monitorizări/obligații de raportare a activității Ministerului Public, deopotrivă supusă Constituției și legii, pentru identificarea modului în care, pe viitor, prin reprezentanții săi, înțelege să respecte limitele legale de competență și să evite transformarea acțiunilor anticorupție într-un pericol pentru buna funcționare a democrației și pentru respectarea drepturilor și libertăților fundamentale”.

„2018

1. Declanșarea și finalizarea procedurii de revocare a doamnei Laura Codruța Kovesi din funcția de procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție”

Ministrul justiției a arătat că la data de 22.02.2018 a făcut publică declanșarea procedurii de revocare a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, doamna Laura Codruța Kovesi, în temeiul art. 54 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, procedură finalizată prin Decretul Președintelui României nr. 526/09.07.2018, prin care doamna procuror Laura Codruța Kovesi a fost revocată din funcția de procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție.

„2. Declanșarea evaluării procurorului general al României, domnul Augustin Lazăr, în sensul începerii procedurii legale menționate la pct. I al prezentului Raport”

Ministrul justiției a arătat că în cursul lunii august 2018 a anunțat public „intenția de a declanșa procedura legală de evaluare a procurorului general al României, domnul Augustin Lazăr”, precizând că „Am arătat că «în urmă cu câteva luni apreciam disponibilitatea procurorului general al PÎCCJ pentru desecretizarea protocolului din 2009. Zilele acestea aflăm că în realitate a fost „desecretizat” un protocol „abrogat” încă din 2016. Aceasta deoarece, potrivit art. 27 al Protocolului din decembrie 2016, „La data intrării în vigoare a prezentului Protocol de cooperare între Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații pentru îndeplinirea sarcinilor

ce le revin în domeniul securității naționale nr. ... din 04.02.2009”. Folosirea sintagmei „se abrogă” arată și faptul că semnatarii respectivelor protocoale au înțeles să le confere acestora valențe normative»”.

Totodată, ministrul justiției a arătat că „temeiul de drept al evaluării este invocat la primul punct din prezentul Raport, iar necesitatea sa, la acest moment, este dată de acumulări care, în absența unei reacții ferme a ministrului justiției înțelege rolul său constituțional, reglementat de art. 132 din Constituție, făcându-l răspunzător, deopotrivă, de actele procurorului general al României”, precum și faptul că depășirea termenului de evaluare anunțat inițial a fost determinată de evoluții ulterioare, inclusiv înregistrarea unui nou conflict juridic de natură constituțională având ca parte Ministerul Public și ca temă centrală Protocoalele secrete încheiate cu Serviciul Român de Informații.

Punctul III al raportului ministrului justiției cuprinde „Motivele care fundamentează concluzia evaluării”:

1. „Probleme grave de comportament, comunicare publică, lipsa asumării responsabilității: plasarea deasupra legii prin afirmarea și susținerea publică a lipsei temeiului legal pentru evaluarea procurorului șef DNA; avansarea în comunicarea publică a ideii unui conflict între ministrul justiției și procurori, de natură să îngreuneze/împiedice evaluarea procurorului șef DNA (și implicit propria evaluare)”.

Ministrul justiției a reținut, în primul rând, „această deficiență, într-o succesiune logică determinată de etapele evaluării. În condițiile în care în ultimii doi ani s-au acutizat semnalele referitoare la deficiențele în activitatea DNA (structură a Ministerului Public), culminând cu revocarea din funcție a procurorului șef DNA de către Președintele României, procurorul general al României nu a dispus nicio măsură, ba, mai mult, a contestat în discursul public existența temeiului legal al evaluării procurorului șef DNA de către ministrul justiției”.

Sub acest aspect, ministrul justiției a arătat că, în ședința Consiliului Superior al Magistraturii, în care s-a cerut avizul pentru revocarea doamnei Laura Codruța Kovesi din funcția de procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție, „domnul Lazăr Augustin a încercat să demonstreze că un articol din Regulamentul CSM nu-i permitea ministrului justiției să facă evaluarea șefei DNA”, respectiv art. 211 din Regulamentul de organizare

și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea nr. 326/2005, cu modificările și completările ulterioare. „Aceasta a determinat reacția ministrului justiției care a amintit ierarhia actelor normative și principiul legalității, al preeminenței legii în raport de actele subsecvente acesteia. Asumarea responsabilității înseamnă, între altele, respectarea legii, iar prin atitudinea și declarațiile sale procurorul general al României a demonstrat că ignoră chiar dispozițiile constituționale, principiul legalității fiind unul de rang constituțional - a se vedea art. 1 alin. (5) din Constituție”.

A mai arătat ministrul justiției că „această atitudine a fost întărită prin comunicatul oficial postat pe pagina Ministerului Public în data de 27 februarie 2018, în care se precizează ritos că „avizul negativ dat de Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii (CSM) propunerii ministrului justiției de revocare din funcție a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție (DNA) confirmă punctul de vedere exprimat constant de conducerea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (PÎCCJ) privind inexistența unui temei legal pentru luarea unei asemenea măsuri” ”.

Ministrul justiției a mai precizat că existența temeiului legal este însă confirmată și explicată pe larg de Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 358/2018, definitivă și general obligatorie. Astfel, ministrul justiției a citat par. 91 al acestei decizii, în care Curtea Constituțională a reținut că „autoritatea ministrului justiției nu este una administrativă, din contră, acesta are plenitudine de competență sub aspectul autorității asupra procurorilor. Această plenitudine este limitată doar prin dispozițiile constituționale exprese, respectiv cele referitoare la numirea în funcția de procuror și la aplicarea sancțiunilor disciplinare [art. 134 alin. (1) și (2) din Constituție], acestea fiind dispuse de Președintele României, respectiv de Consiliul Superior al Magistraturii. Noțiunea de autoritate are o semnificație foarte puternică, ea fiind definită drept putere de a da dispoziții sau de a impune cuiva ascultare, însă, în contextul constituțional dat, acesta se referă la o putere de decizie în privința gestionării carierei procurorilor [spre exemplu, potrivit art. 69 alin. (1) și (2) din Legea nr. 304/2004, ministrul justiției, când consideră necesar, din proprie inițiativă sau la cererea Consiliului Superior al Magistraturii, exercită controlul asupra procurorilor, prin procurori anume desemnați de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau de

procurorul-șef al Direcției Naționale Anticorupție, de procurorul-șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism ori de ministrul justiției. Controlul constă în verificarea eficienței manageriale, a modului în care procurorii își îndeplinesc atribuțiile de serviciu și în care se desfășoară raporturile de serviciu cu justițiabilii și cu celelalte persoane implicate în lucrările de competența parchetelor. Controlul nu poate viza măsurile dispuse de procuror în cursul urmăririi penale și soluțiile adoptate și a modului de realizare a politicii penale generale a statului (a se vedea *mutatis mutandis*, cu privire la atribuțiile ministrului justiției în raport cu magistrații din cadrul parchetului, atât art. 69 alin. (3) din Legea nr. 304/2004, potrivit căruia ministrul justiției poate să ceară procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau, după caz, procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție informări asupra activității parchetelor și să dea îndrumări scrise cu privire la măsurile ce trebuie luate pentru prevenirea și combaterea eficientă a criminalității, cât și Decizia Consiliului Constituțional francez nr. 2017-680 QPC din 8 decembrie 2017, paragraful 11, potrivit căreia autoritatea ministrului justiției se manifestă, în special, prin exercitarea unei puteri de a numi și sancționa, ipoteze în care, pe de o parte, Președintele Republicii numește în funcție procurorul la propunerea ministrului justiției, cu avizul secției competente a Consiliului Superior al Magistraturii, iar, pe de altă parte, ministrul justiției sancționează procurorul cu avizul secției competente a Consiliului Superior al Magistraturii. Totodată, ministrul justiției poate adresa magistraților Ministerului Public instrucțiuni generale de politică penală, în special, cu privire la necesitatea asigurării pe tot teritoriul Republicii egalitatea cetățenilor în fața legii]. În continuare, la par. 95-97, Curtea Constituțională a reținut că „În acest sens, art. 54 alin. (4) raportat la art. 51 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 stabilește cazurile de revocare. Astfel, în privința revocării procurorilor din funcția de conducere, dispozițiile art. 51 alin. (2) coroborate cu cele ale art. 54 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 au reglementat trei ipoteze distincte, respectiv: a) în cazul în care nu mai îndeplinesc una dintre condițiile necesare pentru numirea în funcția de conducere; b) în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor manageriale privind organizarea eficientă, comportamentul și comunicarea, asumarea responsabilităților și aptitudinile manageriale; c) în cazul aplicării uneia dintre sancțiunile

disciplinare. Prin urmare, ministrul justiției poate propune, numai în aceste trei ipoteze, revocarea din funcția de conducere a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a prim-adjunctului și adjunctului acestuia, a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, a adjuncților acestuia, a procurorilor șefi de secție ai acestor parchete, precum și a procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și a adjuncților acestora. (...) Legea instituie un anumit mecanism procedural pentru revocarea procurorilor din funcțiile de conducere prevăzute la art. 54 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, respectiv: propunerea ministrului justiției, avizul consultativ al Consiliului Superior al Magistraturii și actul Președintelui României”.

În concluzia acestui motiv de revocare a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ministrul justiției a afirmat că „prin această atitudine și declarații de contestare a unei competențe constituționale și legale a ministrului justiției, procurorul general al României a acreditat în mod fals ideea unui alt statut constituțional al Ministerului Public și, de asemenea, a creat și amplificat exponențial ideea falsă a unui conflict între ministrul justiției și procurori, menit să destabilizeze activitatea acestora din urmă și să slăbească încrederea în autoritățile statului. Or, un astfel de semnal care pornește chiar de la conducătorul Ministerului Public, chiar dacă este, așa cum decizia Curții Constituționale o demonstrează, un vădit fals, a propus și produce consecințe dezastroase atât în plan intern și extern, atât la nivel social cât și instituțional. Este nu doar o evidentă lipsă de asumare a responsabilității ci și o problemă de comunicare publică, instituțională și prin mass-media”.

Ministrul justiției a mai apreciat că „opозиția la evaluarea doamnei procuror șef DNA din perspectiva unei pretinse lipse de competență a ministrului justiției capătă însă o semnificație aparte cel puțin din două perspective care, împreună, conduc la aceeași unică idee: teama/opозиția procurorului general de a fi domnia sa subiectul unei evaluări. Cât privește perspectivele la care facem referire acestea vizează, pe de o parte, chiar caracterul discutabil al legalității numirii în funcție a procurorului general iar, pe de altă parte, faptul că toate motivele care au determinat revocarea doamnei procuror șef DNA îi sunt deopotrivă imputabile.”

2. „Probleme de legalitate a numirii în funcția de procuror general a domnului Augustin Lazăr”.

Ministrul justiției a menționat că, pe perioada procedurii de evaluare a activității manageriale, s-a verificat dosarul de candidatură depus de domnul procuror Augustin Lazăr, în urma anunțului de pe pagina de internet a Ministerului Justiției, din data de 17.02.2016, privind declanșarea procedurii de recrutare, în vederea ocupării funcției de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

De asemenea, ministrul justiției a precizat că, în urma verificării dosarului de candidatură a domnului procuror Augustin Lazăr pentru funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, „nu s-a identificat nici un document care să dovedească îndeplinirea criteriului: obținerea calificativul „foarte bine” la ultima evaluare”, iar Hotărârea nr. 258/21.04.2016 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii „nu face referire la îndeplinirea acestei condiții prevăzute de lege”, astfel că, la data de 12.09.2018, ministrul justiției a solicitat Consiliului Superior al Magistraturii să-i transmită situația evaluărilor domnului procuror Augustin Lazăr.

În urma acestei solicitări, prin răspunsul înregistrat cu nr. 18450/19.09.2018, Consiliul Superior al Magistraturii a transmis ministrului justiției rapoartele de evaluare a activității profesionale a domnului procuror Augustin Lazăr, întocmite, pentru perioada 2014-2016, de Comisia de evaluare a activității profesionale a procurorilor, constituită la nivelul Consiliului Superior al Magistraturii, și pentru perioada 2011-2013, de Comisia de evaluare a activității profesionale a procurorilor, constituită la nivelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Ministrul justiției a arătat că raportul de evaluare pentru perioada 2011-2013 vizează activitatea desfășurată de către domnul Augustin Lazăr în funcția de procuror general adjunct, respectiv procuror general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Alba Iulia, iar la finalul documentului se precizează faptul că „Prezentul raport de evaluare a fost întocmit astăzi, 20 aprilie 2017, în trei exemplare ...”, concluzionând că la data de 28.04.2016, când Președintele României a semnat decretul de numire a domnului Augustin Lazăr în funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de

Casație și Justiție, acesta nu deținea o evaluare a îndeplinirii criteriilor de competență profesională și de performanță, realizată în baza art. 39 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În continuare, ministrul justiției a adus critici Președintelui României, care nu ar fi verificat regularitatea procedurii de numire, afirmând totodată că „nu cunoaștem dacă motivul acestei scăpări are vreo legătură cu faptul că în dosarul de candidatură al actualului procuror general era tocmai o rezoluție de clasare care privea președintele României în funcție. Am luat doar act de documentele pe care le-am identificat în dosarul înregistrat la Ministerul Justiției.”

În ceea ce privește evaluarea domnului procuror Augustin Lazăr în perioada 2014-2016, de către Comisia de evaluare a activității profesionale a procurorilor, constituită la nivelul Consiliului Superior al Magistraturii, ministrul justiției a arătat că ar conține doar data luării la cunoștință a evaluării, și anume 18.09.2018 (cu o zi înainte să fie remis răspunsul către Ministerul Justiției și cu doi ani întârziere față de condiția legală).

În aprecierea ministrului justiției, „apare explicabilă rezistența la orice act/demers de evaluare al ministrului justiției, câtă vreme, ab initio, procedura de numire a procurorului general al României nu a respectat dispozițiile legale”.

3. „Probleme grave de management: caracterul imputabil al tuturor faptelor reținute în sarcina procurorului șef DNA, în raport de care procurorul general al României nu a luat nicio măsură”.

Ministrul justiției a arătat că „Deopotrivă procurorul general al României răspunde din punct de vedere managerial pentru faptele care au determinat revocarea procurorului șef Direcția Națională Anticorupție, câtă vreme DNA este o structură a Ministerului Public”, amintind totodată cele 20 de puncte din Raportul privind activitatea managerială a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție și subliniind conflictele juridice de natură constituțională în care a fost implicat direct procurorul șef evaluat, întrucât un comportament constând în încălcarea Constituției are în sine o anumită doză de gravitate. Propunerea de revocare a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție a fost rezultatul „unor acumulări, fundamentări și unei atente monitorizări, cuprinzând și o

serie de etape instituționale, precum: raportul de evaluare a eficienței manageriale și a modului de îndeplinire a obligațiilor procurorului șef al DNA urmare pronunțării de către Curtea Constituțională a României a Deciziei nr. 68 din 27 februarie 2017; controlul solicitat în data de 19 iunie 2017 Inspecției Judiciare, control stabilit prin Ordinul nr. 71 din 3 iulie al inspectorului șef al Inspecției Judiciare, Raportul Direcției de inspecție judiciară pentru procurori, și măsurile stabilite prin acest Raport, cu orizont de verificare în prima parte a anului 2018”.

A mai arătat ministrul justiției că toate aceste etape l-au privit implicit și pe procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, domnul Augustin Lazăr, în calitate de șef al structurii din care face parte Direcția Națională Anticorupție, iar acesta nu a dispus nicio cercetare/corectare a aspectelor negative semnalate în legătură cu activitatea Direcției Naționale Anticorupție și managementul acesteia ci, dimpotrivă, s-a manifestat elogios în privința sa, după cum va evidenția la următorul motiv de revocare. Tot astfel, ministrul justiției a criticat faptul că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a aprobat, inclusiv prin declarații publice, ce ies din sfera de deontologie a unui magistrat, comportamentul de sfidare a Parlamentului, adoptat de procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, și situația conflictuală promovată de acesta în spațiul public.

4. „Lipsa organizării eficiente și a asumării responsabilității: ignorarea situațiilor de criză; încercarea de minimizare a deficiențelor printr-un discurs public care a încercat acreditarea unei alte situații decât cea reală; lipsa oricăror măsuri manageriale pentru rezolvarea acestor situații și plasarea oricăror încercări de a atrage atenția asupra problemelor din sistem în sfera politicului și a agresiunii din partea altor instituții/autorități publice”.

La acest motiv de revocare, ministrul justiției reia criticile de la motivul precedent, respectiv cele legate de procedura de revocare a doamnei procuror Laura Codruța Kovesi din funcția de procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție și de inexistența unor măsuri și perpetuarea unor laude ditirambice, lipsite de conținut, care constituie un element evident de eșec managerial.

Ministrul justiției s-a mai referit la problematica gravă a soluționării unor cauze după împlinirea termenului de prescripție, menționând că, în discursul elogios al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, singurul comentariu a fost că „în anul 2017 s-au depus eforturi susținute pentru soluționarea cauzelor în termene rezonabile. Astfel, numărul cauzelor soluționate după împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale, de către Direcția Națională Anticorupție, a fost de 44 în 2017, față de 42 în 2016. Soluționarea unor cauze după împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale se datorează, între altele, și numărului mare al cauzelor complexe înregistrate pe rolul Direcției Naționale Anticorupție, care presupun administrarea unui număr important de probe în vederea adoptării soluției legale”, această concluzie, a unei normalități în această privință, reprezentând o acceptare pasivă a unei situații grave, fără anunțarea unor măsuri de rezolvare a situației pe viitor.

Ministrul justiției a concluzionat că „Procurorul general a procedat la adoptarea unui alt tip de măsuri, pe care le apreciem eronate din punct de vedere managerial, și anume de minimizare a constatărilor autorităților publice și de critică acerbă a acestora”.

5. „Problema modificării raportului Inspecției Judiciare referitor la controlul managerial la nivelul Direcției Naționale Anticorupție. Exces de putere constatat de instanța de judecată”.

La acest motiv de revocare, ministrul justiției face referire la Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii 686/31.10.2017, prin care s-a analizat Raportul Inspecției Judiciare nr. 5115/IJ/982/DIP/2017 având ca obiect „eficiența managerială și modul de îndeplinire a atribuțiilor ce decurg din legi și regulamente, de către conducerea structurii centrale a Direcției Naționale Anticorupție, precum și respectarea normelor procedurale și regulamentelor de către procurori și personalul auxiliar de specialitate din cadrul parchetului vizat”, precum și o analiză a Sentinței civile nr. 2547/31.05.2018, pronunțată în primă instanță de Curtea de Apel București, prin care s-a anulat în parte Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 686/31.10.2017, respectiv art. 3, 4 și 5 din hotărârea atacată.

Ministrul justiției a arătat că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție participă la lucrările Secției pentru procurori a Consiliului

Superior al Magistraturii, precum și că, înainte de ședința vizând Raportul Inspecției Judiciare, mai sus menționat, procurorul general a declarat că „Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii va ajunge la concluziile corecte în ceea ce privește acest raport, subliniind importanța încrederii în Consiliul Superior al Magistraturii, care este garantul independenței justiției”.

Ministrul justiției a concluzionat că domnul Augustin Lazăr „a încurajat și susținut excesul de putere ulterior constatat de instanța de judecată” (...) Chiar dacă, desigur, managementul procurorului general nu vizează CSM, atitudinea domniei sale trebuie evaluată distinct de actul Secției pentru procurori a CSM, - aceasta ar fi trebuit să fie de eliminare a deficiențelor constatate în instituții din structura Ministerului Public - așadar de asumare și corectare, iar nu de acceptare a „ștergerii” lor”.

6. „Probleme grave în sfera comunicării publice: discurs eminent politic, cu acuzații fără precedent la adresa autorităților statului, deopotrivă din sfera autorităților legislative și executive; false probleme create chiar de procurorul general și apoi combătute public cu vehemență; atitudine conflictuală”.

Ministrul justiției a afirmat că „Domnul Augustin Lazăr nu doar că a acceptat un exces de putere ci, mai mult, s-a alăturat atitudinii lipsite de respect la adresa Parlamentului (conduita procurorului șef DNA de a nu da curs solicitării unei comisii de anchetă) prin declarații publice jignitoare la adresa acestei autorități cu rol de reprezentare a cetățenilor”.

S-a mai arătat că în data de 07.12.2017, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dat publicității un comunicat intitulat „Independența și autonomia parchetelor, corolar al independenței judecătorilor”, prin care atacă Parlamentul, precum și pe ministrul justiției, acuzându-i cu vehemență:

„A hărțui procurorii, a-i pune într-o stare defensivă, a-i amenința cu răspunderi juridice disproportionale față de eventualele greșeli profesionale făcute, a asimila ipso facto o decizie judecătorească de achitare a unui inculpat cu o culpă profesională, a transforma parchetul într-o verigă slabă aflată între poliție și instanțe judecătorești, a supune procurorii controlului unui organism executiv, eminent politic, așa cum este Ministerul Justiției, condus de un ministru al justiției numit politic și cu agendă politică

înseamnă, pe scurt, a încălca de o manieră gravă principii fundamentale ale statului de drept”.

În urma acestui comunicat de presă, ministrul justiției a apreciat că „Parlamentul apare, în discursul procurorului general al României, ca un veritabil hărțuitor al procurorilor, pentru simplul fapt că a îndrăznit să invite procurorul șef DNA la lucrările unei Comisii de anchetă parlamentară și cu toate că exista la acea dată o decizie a Curții Constituționale în cazul procurorului șef DNA care tranșa asupra obligației de prezentare a procurorilor la comisiile parlamentare”.

Ministrul justiției a mai citat Decizia nr. 611/03.10.2017 a Curții Constituționale referitoare la cererile de soluționare a conflictelor juridice de natură constituțională dintre Parlamentul României, pe de o parte, și Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de altă parte, cereri formulate de președinții Senatului și Camerei Deputaților, par. 68 - 71, 114-122.

Ministrul justiției a apreciat că, în contra considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 611/03.10.2017, „procurorul general al României are o singură calificare pentru ancheta parlamentară și actele Parlamentului: HĂRȚUIRE.

Mai mult, în mod absolut fals, prin același vehement limbaj public, procurorul general acreditează o susținere pe care NIMENI, nicio autoritate nu a făcut-o, și anume că procurorii s-ar afla sub controlul ministrului justiției. NIMENI, repetăm, nu a susținut o astfel de afirmație (desigur doar procurorul general în momentul în care a enunțat-o ca ipoteză), tot timpul fiind invocată, în mod corect, noțiunea de autoritate a ministrului justiției la care textul constituțional face referire.

Pe baza acestei susțineri false, procurorul general a construit un adevărat discurs public acuzator, menit să creeze conflicte și false probleme în societate: „Art. 132 alin. (1) din Constituție, nu se referă în niciun fel la vreo subordonare a procurorilor unei alte autorități a statului și în niciun caz ministrului justiției. Procurorii nu sunt supuși „controlului ministrului justiției”, ci, așa cum precizează legea fundamentală, își desfășoară activitatea „sub autoritatea ministrului justiției”. Controlul și autoritatea sunt noțiuni diferite. Întreaga doctrină constituțională românească ulterioară anului 1991 a analizat această distincție, considerând-o emblematică pentru păstrarea independenței

procurorului în societatea românească. Ministrul justiției are atribuții evidente în domeniul elaborării politicii penale a statului, a politicii de prevenție a criminalității, atribuții care îi conferă o anumită autoritate asupra politicilor generale ale Ministerului Public, pentru realizarea unei coerențe instituționale în punerea în practică a politicii generale penale și de prevenție a infracționalității. De aceea, Constituția vorbește despre desfășurarea activității procurorilor „sub autoritatea ministrului justiției”. A distorsiona această viziune și a susține că procurorii se află „sub controlul ministrului justiției” nu face decât să instituie o subordonare a parchetului unui minister, adică puterii executive. Ce rațiune ar mai fi avut atunci plasarea art. 131 și 132 din Constituția României, care reglementează activitatea Ministerului Public, în contextul capitolului 6 al Constituției, ce vorbește despre „autoritatea judecătorească”? Spunem și noi ... adevărat, dar cine oare a vorbit de control, în afara procurorului general însuși?”

S-a mai afirmat că „Acest discurs public a creat convulsii publice de notorietate, producând imense deservicii țării, prin reacții externe dure care s-au bazat pe premise false: pretinsa hărțuire a procurorilor de către Parlament și pretinsa susținere de către ministrul justiției a unui control asupra procurorilor. Această imagine falsă, radical distorsionată, se reflectă în rapoartele și documentele internaționale. O invitație la lucrările unei comisii parlamentare, precum și invocarea de către ministrul justiției a unui text constituțional au căpătat proporțiile apocaliptice ale unui război al tuturor autorităților publice cu procurorii”.

În concluzie, ministrul justiției a susținut că datoria procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție era să analizeze și să procedeze la dialog instituțional, iar nu să atace public toate aceste instituții, atitudinea conflictuală și de totală negare având aceeași semnificație.

7. „Comportament și probleme grave de comunicare publică: practicarea și încurajarea unor comportamente contrare obligațiilor constituționale și legale, mesaje publice cu încălcarea obligațiilor de rezervă impuse magistraților”.

Ministrul justiției a arătat că, ulterior mesajului pe pagina Ministerului Public, la data de 08.12.2017, într-o retorică și mai agresivă, domnul procuror general Augustin Lazăr a declarat că „procurorii din Direcția Națională Anticorupție sunt hărțuiți prin

campanii media, prin chemarea în fața unor comisii speciale. Dar cine îi convoacă? Niște inculpați de rang înalt, care vor ca discuțiile să aibă loc în alt mediu în afara celui judiciar”, apreciind că afirmațiile domnului Augustin Lazăr au fost făcute în contextul în care, prin Decizia nr. 611/03.10.2017, Curtea Constituțională a decis:

„1. Constată că există un conflict juridic de natură constituțională între Parlamentul României, pe de o parte, și Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de altă parte, generat de refuzul procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție de a se prezenta în fața Comisiei speciale de anchetă a Senatului și Camerei Deputaților pentru verificarea aspectelor ce țin de organizarea alegerilor din 2009 și de rezultatul scrutinului prezidențial.

2. Constată obligația doamnei Laura Codruța Kövesi de a se prezenta în fața Parlamentului României - Comisia specială de anchetă a Senatului și Camerei Deputaților pentru verificarea aspectelor ce țin de organizarea alegerilor din 2009 și de rezultatul scrutinului prezidențial și de a furniza informațiile solicitate sau de a pune la dispoziție celelalte documente sau mijloace de probă deținute, utile activității comisiei”.

Ministrul justiției a apreciat că „Mesajul procurorului general are o gravitate duală: contestă obligația constituțională impusă de plano unui procuror (acreditând și încurajând nerespectarea legii de către procurori) și califică Parlamentul, organ reprezentativ suprem, în bloc, prin sintagma „infractori de rang înalt”.

A mai arătat ministrul justiției că niciunul dintre membrii Comisiei speciale de anchetă a Senatului și Camerei Deputaților (la care procurorul general a trimis expres) nu are calitatea de inculpat în vreun dosar penal și că, indiferent de situație, obligația de rezervă impune magistratului exprimarea imparțială a opiniilor pentru a îndeplini, în conformitate cu prevederile constituționale, serviciul public cu care sunt investiți.

Totodată, ministrul justiției a apreciat că, în contextul în care procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție trebuie să cunoască și să fie primul care respectă prezumția de nevinovăție, se pare că acesta ar fi creat o altă prezumție - prezumția de vinovăție a tuturor parlamentarilor, urmând a dezvolta la următorul motiv de revocare.

8. „Abdicarea de la garanții constituționale precum respectarea prezumției de nevinovăție și a demnității umane”.

La invocarea acestui motiv de revocare, ministrul justiției a analizat, astfel cum a precizat cu ocazia prezentării motivului al 7-lea de revocare, declarația domnului Augustin Lazăr din 08.12.2017, din perspectiva aplicării de către acesta a garanțiilor constituționale ale drepturilor fundamentale.

Ministrul justiției a reiterat faptul că prin declarația antereferită, Parlamentul apare ca fiind alcătuit din inculpați de rang înalt, context în care a pus în discuție viziunea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție asupra drepturilor persoanelor din dosarele instrumentate de Ministerul Public.

Astfel, ministrul justiției a făcut trimitere la rolul Ministerului Public conform art. 131 alin. (1) din Constituție („Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor”).

Referitor la drepturi și libertăți, ministrul justiției a arătat că „orice persoană acuzată de comiterea unui act cu caracter penal are dreptul să fie presupusă nevinovată până când vinovăția sa va fi stabilită în mod legal în cursul unui proces public în care i-au fost asigurate toate garanțiile necesare apărării sale” [Declarația Universală a Drepturilor Omului, Art. 11 alin. (1)]; “orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită” [Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Art. 6 alin. (2)]; „orice acuzat este prezumat nevinovat până când vinovăția sa va fi legal stabilită” (Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, Art. 48); „până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată” [Constituția României art. 23 alin. (11)]; „(1) Orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă. (2) După administrarea întregului probatoriu, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului” (Codul de procedură penală art.4).

Ministrul justiției a mai precizat că „Procurorul general a asistat pasiv la procesul de tele-justiție desfășurat în România pe parcursul mai multor ani, fără a avea o atitudine publică de dezavuare a practicii scurgerii de informații”.

În concluzia acestui motiv de revocare, ministrul justiției a apreciat că „Prin astfel de declarații, mesaje publice și inacțiune, procurorul general al României s-a îndepărtat radical de la rolul Ministerului Public și al procurorului într-un stat de drept, așa cum o demonstrează și alte acte și fapte dezvoltate la următoarele puncte”.

9. „Contestarea deciziilor Curții Constituționale, în sensul încurajării nerespectării lor de către procurori”.

Acest motiv de revocare a reluat tema Deciziei nr. 611/03.10.2017 a Curții Constituționale referitoare la cererile de soluționare a conflictelor juridice de natură constituțională dintre Parlamentul României, pe de o parte, și Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de altă parte, cereri formulate de președinții Senatului și Camerei Deputaților.

Ministrul justiției a arătat că, potrivit considerentelor acestei decizii, „persoanele care sunt invitate, respectiv cele care reprezintă, în virtutea funcției lor de conducere, autorități/instituții publice ce nu se află sub control parlamentar, care, în considerarea principiului colaborării loiale între instituțiile/autoritățile statului, au obligația să ia parte la lucrările comisiei în toate cazurile și indiferent de obiectul anchetei parlamentare, sau alte persoane, care, spre exemplu, pot să nu aibă nicio tangență cu instituțiile statului, caz în care participarea acestora este la latitudinea lor”, iar contrar acestor argumente, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție „apreciază că procurorii nu trebuie să răspundă invitațiilor Parlamentului pentru că acestea sunt acte de hărțuire”.

Totodată, ministrul justiției a apreciat că, în pofida eșecului managerial al doamnei procuror Laura Codruța Kovesi, care a dus la revocarea acesteia din funcția de procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus delegarea magistratului menționat la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Serviciul de îndrumare și control, începând cu data de 01.07.2018.

Sub acest aspect, ministrul justiției a considerat că „Este de analizat dacă eșecul managerial la conducerea DNA susține atribuirea unor competențe strategice și dacă, din

această perspectivă, managementul procurorului general al României este unul de alocare eficientă a resurselor umane. Considerăm că nu.”

10. „Neîndeplinirea obiectivelor asumate de domnul Augustin Lazăr prin Proiectul de management care a stat la baza numirii în funcție. Utilizarea pe scară largă a delegărilor pe funcții de conducere”.

Ministrul justiției a apreciat că „este de înțeles, am spune, lipsa reacției procurorului general față de deficiențele de management la nivelul DNA, câtă vreme nici domnia sa nu a înțeles să își respecte obligațiile asumate în cadrul Proiectului privind exercitarea atribuțiilor specifice de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care a stat la baza numirii în funcția de procuror general, pentru un mandat de 3 ani”.

Ministrul justiției a arătat că, în domeniul resurselor umane, efectuarea demersurilor necesare pentru ocuparea posturilor vacante de conducere sau de execuție prin încadrarea absolvenților Institutului Național al Magistraturii sau Școlii Naționale de Grefieri este măsura principală pentru creșterea gradului de ocupare a posturilor, propusă de domnul procuror Augustin Lazăr în mandatul în care a fost investit. Cu toate acestea, potrivit Raportului de activitate a Ministerului Public pentru anul 2017, gradul de ocupare a posturilor de procuror era de 85,81%, în scădere față de 2015, când valoarea înregistrată era de 89,07%. S-a constatat un trend descendent al gradului de ocupare al posturilor, în condițiile unei evoluții normale a numărului de ieșiri din sistem, numărul posturilor neocupate crescând, conform datelor prezentate în rapoartele de activitate, de la 323, în anul 2015, la 422, în anul 2017.

În ceea ce privește ocuparea funcțiilor de conducere, s-a arătat că, în cadrul proiectului de management, domnul procuror Augustin Lazăr a constatat faptul că lipsa unei echipe manageriale extinse la nivelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este o disfuncționalitate remediabilă. S-a mai arătat că, față de anul 2015, când gradul de ocupare a funcțiilor de conducere la nivelul Ministerului Public era de 66,25%, în anul 2016 gradul de ocupare a înregistrat o ușoară scădere, fiind de 65,30%, iar la finalul anului 2017, 31% dintre funcțiile de conducere erau vacante, acestea fiind ocupate în general prin delegare. Contrar obiectivelor asumate pentru mandatul de procuror

general, Ministerul Public, în raportul de activitate pe anul 2017, a menționat faptul că „un obiectiv prioritar al conducerii Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție l-a constituit o mai bună alocare a resurselor umane în sistem, astfel, la sfârșitul anului 2017, din cele 194 funcții de conducere vacante, 165 au fost ocupate prin delegare”.

S-a mai arătat că, potrivit datelor prezentate pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii, în luna iunie 2018, la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, dintre cele 32 de posturi de conducere, erau vacante 13, reprezentând 32,50%, la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, dintre cele 23 de posturi de conducere la nivel central, erau vacante 10, reprezentând 43,47%, iar la Direcția Națională Anticorupție, dintre cele 27 de posturi de conducere la nivel central, erau vacante 17 (în afara postului de procuror șef direcție), reprezentând 62,96%. La Direcția Națională Anticorupție, la nivel teritorial, dintre cele 15 funcții de conducere, doar 4 erau ocupate, un număr de 11 posturi fiind vacante, reprezentând 73,33%.

În concluzia acestui motiv de revocare, ministrul justiției a apreciat că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a adoptat exact măsura care, potrivit proiectului său managerial, „afectează continuitatea conducerii, stabilitatea ocupanților și legitimitatea acestora în fața colegilor”.

11. „Neîndeplinirea obiectivelor asumate de domnul Augustin Lazăr prin Proiectul de management care a stat la baza numirii în funcție. Scăderea operativității în activitatea Ministerului Public”.

Ministrul justiției a menționat că acest motiv de revocare a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție are la bază datele prezentate în Rapoartele de activitate al Ministerului Public, apreciind că se poate observa un regres în activitatea instituției și dezechilibre majore între diferitele structuri. În acest sens, s-a arătat că în anul 2017 s-a constatat o scădere a numărului cauzelor soluționate până în 6 luni de la sesizare cu 15,4% față de 2016. Operativitatea a scăzut în 2016 cu 11,3% în cauzele soluționate între 6 luni și 1 an, iar la cele soluționate peste 1 an de la sesizare acestea au crescut cu 5,4% față de 2016.

S-a arătat că, potrivit Raportului de activitate pe anul 2017, motivele prezentate de către Ministerul Public pentru scăderea operativității se rezumă la „creșterea numărului cauzelor complexe, care presupun administrarea unui număr mare de probe”, acesta fiind, în aprecierea ministrului justiției, „un argument și scuză comună și pentru cauzele prescrise”.

Ministrul justiției a mai arătat că sunt diferențe de operativitate între diferitele structuri, cel puțin pe două paliere: dosarele soluționate pe procuror și dosarele soluționate pe procuror cu rechizitoriu sau acord de recunoaștere a vinovăției.

Referitor la dosarele soluționate pe procuror (prin raportare la numărul total de posturi de procuror ocupate), s-a arătat că, potrivit Raportului de activitate pe anul 2017, la nivelul Ministerului Public au fost soluționate 533040 de dosare, rezultând o medie de 208,95 de dosare soluționate pe procuror. Dintre acestea, 10287 de dosare au fost soluționate de Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, media fiind de 39,41 de dosare soluționate pe procuror, iar 3893 de dosare, media fiind de 24,18 dosare soluționate pe procuror.

În ceea ce privește analizarea indicatorului dosare soluționate pe procuror cu rechizitoriu sau acord de recunoaștere a vinovăției (prin raportare la numărul total de posturi pe procuror ocupate), s-a arătat că media la nivelul Ministerului Public a fost de 18 dosare pe procuror. la Direcția Națională Anticorupție această medie a fost de 5,88, iar la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism această medie a fost de 2,36.

Ministrul justiției a concluzionat că, dacă pentru diferența de valoare înregistrată între media la nivelul Ministerului Public și media la nivelul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, motivul complexității poate fi un argument de analizat diferența de valoare între media la nivelul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și media la nivelul Direcției Naționale Anticorupție trebuia analizată de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și sub aspectul managementului și operativității structurii.

12. „Neîndeplinirea obligațiilor legale în privința realizării politicii penale”.

Ministrul justiției a criticat faptul că, pe parcursul mandatului, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu i-a înaintat niciun studiu sau analiză care să fundamenteze politica penală sau legislația în domeniu, conform prevederilor art. 63 lit. i) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și faptul că, prin luările publice de poziție, procurorul general a invocat lipsa unor studii de impact în procesul de legiferare și a criticat în mod constant actul de legiferare.

În concluzie, ministrul justiției a apreciat că, prin acțiunile și inacțiunile pe perioada mandatului, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu și-a îndeplinit obiectivele de management asumate în cadrul Proiectului privind exercitarea atribuțiilor specifice de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, nici pe cele prevăzute de lege, acțiunile și mesajele sale publice fiind de discreditare a altor instituții și autorități publice, deopotrivă din sfera legislativului, executivului, autorității judecătorești și chiar a Curții Constituționale.

13. „Critici cu orice preț și în orice împrejurare ale autorității legiuitoare. Contestarea legilor de modificare a legilor justiției, ulterior controlului de constituționalitate a priori exercitat de Curtea Constituțională”.

Ministrul justiției a apreciat că, în contextul în care, prin Decizia nr. 67/21.02.2018, Curtea Constituțională a determinat conturarea unei noi cauze de inadmisibilitate, referitoare la termenul în care poate fi sesizată cu o obiecție de neconstituționalitate privind legea înainte de promulgare, invocând în acest sens par. 64-67 din decizia menționată, procurorul general a continuat să critice legile justiției în mesajele publice, deși argumentele și mijloacele procedurale la Curtea Constituțională s-au epuizat. Astfel, în condițiile constatării constituționalității unor soluții legislative, prin criticarea soluțiilor legislative, procurorul general a criticat implicit considerentele deciziilor Curții Constituționale.

Cu titlu exemplificativ, ministrul justiției a făcut referire la un interviu acordat Agenției Naționale de Presă Agerpres de către domnul Augustin Lazăr în luna martie

2018, prin care afirma: „Simplul fapt al constituționalității unui text nu înseamnă și că acel text de lege ar fi oportun și că ar fi bun”.

Ministrul justiției a concluzionat: „Din nou, aceeași constatare a deficiențelor de comportament și comunicare publică: prin aceste mesaje și poziționări publice, procurorul general al României demonstrează că nu aplică nici normele constituționale care consacră principiul legalității, nici pe cele care consacră rolul Ministerului Public”

14. „Critica hotărârilor judecătorești și a judecătorilor”.

Ministrul justiției a menționat că domnul Augustin Lazăr „critică și judecătorii, pentru că este nemulțumit de soluțiile pe care aceștia le pronunță”.

În argumentația sa, ministrul justiției a citat un comunicat al Ministerului Public, arătând că acesta privește un caz de notorietate, referitor la un judecător care a constatat nelegalitatea unor Protocoale încheiate de Ministerul Public cu Serviciul Român de Informații, astfel de documente fiind semnate inclusiv de domnul procuror general Augustin Lazăr:

„La data de 20 decembrie 2017, domnul Augustin Lazăr, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a sesizat Inspekția Judiciară, în temeiul art. 45 alin. (2) și (3) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, în vederea efectuării de verificări prealabile cu privire la existența indiciilor săvârșirii abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. s) și t) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor de către domnul colonel magistrat Udrea Constantin, sesizare respinsă de către Inspekția Judiciară.

De asemenea, domnul Augustin Lazăr, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (PÎCCJ) a sesizat Inspekția Judiciară, în temeiul art. 45 alin. (2) și (3) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, în vederea efectuării de verificări prealabile cu privire la eventuala comitere de către judecătorul Udrea Constantin a abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. r) și t) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, sesizare clasată de către Inspekția Judiciară.

Declarațiile publice ale domnului judecător militar Udrea Constantin trebuie interpretate în contextul expus anterior, cel al existenței unor sesizări adresate Inspecției Judiciare de către procurorul general al PÎCCJ referitoare la conduita acestuia.

Conducerea PÎCCJ consideră că afirmațiile domnului judecător reprezintă opinii personale, părtinitoare și, totodată, atrage atenția asupra unei posibile încălcări a obligației de rezervă impusă magistratului, în condițiile în care are spre soluționare cauze în care pot fi incidente aspecte pe care le critică, iar abordările acestuia nu s-au situat la nivel de principiu, ci au constat în afirmații punctuale, pentru care nu a prezentat dovezi”.

Ministrul justiției a mai arătat că au fost menționate două sesizări la Inspecția Judiciară, formulate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin care au fost reclamate două presupuse abateri disciplinare de către domnul Udrea Constantin, judecător militar la Curtea Militară de Apel București. Din comunicatul de presă invocat de ministrul justiției, reiese că cele două sesizări au avut la bază declarații publice ale domnului judecător militar Udrea Constantin, una dintre sesizări fiind clasată, iar cealaltă fiind respinsă.

În concluzie, ministrul justiției a precizat că „Se pare că domnul procuror general ridică în slăvi justiția, dar o critică atunci când ea chiar se înfăptuiește, aplicând o dublă măsură, în funcție de obiectivele urmărite, sens în care dezvoltă și punctul următor”.

15. „„Dubla măsură”, tergiversarea procedurilor legale”.

Ministrul justiției a arătat că în data de 27.09.2018, Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii a amânat audierea doamnei procuror Adina Florea, candidatul propus a fi numit în funcția de procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție, pe motiv că există o sesizare pe numele acesteia la Inspecția Judiciară, criticând totodată faptul că această sesizare a fost făcută de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, la data de 27.09.2018.

În acest context, ministrul justiției a făcut referire la faptul că împotriva candidatului propus a fi numit în funcția de procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție exista o sesizare disciplinară, însă această sesizare a fost trecută cu vederea.

În concluzie, ministrul justiției a menționat „Iată un procuror general care aplică legea discreționar, în funcție de obiectivele pe care le urmărește - acolo unde cunoaște că există o sesizare disciplinară - o trece cu vederea, iar acolo unde nu există, o face rapid chiar domnia sa și apoi o invocă pentru a amâna audierile”.

16. „Desfășurarea anchetei având ca obiect modalitatea de intervenție a jandarmilor în timpul protestelor care au avut loc în data de 10 august 2018”.

Ministrul justiției a criticat faptul că, urmărindu-se investigarea unitară a cauzei, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus, în data de 14.08.2018, preluarea anchetei având ca obiect modalitatea de intervenție a jandarmilor în timpul protestelor care au avut loc în data de 10.08.2018, însă ancheta se desfășoară cu încălcarea unui ordin al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, conform unor informații din spațiul public.

S-a mai arătat că, în perioada august-septembrie 2018, 3 procurori militari au fost delegați pentru a efectua acte de urmărire penală în acest dosar, cu încălcarea dispozițiilor Ordinului nr. 387 privind preluarea cauzelor, în temeiul dispozițiilor art. 325 din Codul de procedură penală, ordinul menționat fiind abrogat de procurorul general la data de 22.08.2018.

În concluzie, ministrul justiției a menționat că nu dezvoltă acest subiect fiind o anchetă în curs.

17. „Acreditarea unui alt statut constituțional al Ministerului Public și al procurorilor”.

Ministrul justiției a apreciat că, „prin poziționarea publică, lipsa măsurilor față de deficiențele DNA, idei false, atacul Parlamentului, Guvernului, Curții Constituționale, ministrului justiției, procurorul general al României acreditează de o lungă perioadă de timp alt rol al Ministerului Public și alt statut constituțional al procurorilor decât cel reglementat de Constituție”.

S-a mai arătat că Ministerul Public apare, fie critic și contestator al autorității legiuitorului și Curții Constituționale, fie arogându-și competențe de a aprecia asupra oportunității emiterii actelor legislative și administrative, fie ca autoritate deasupra Parlamentului și legii.

Totodată, au fost criticate mesajele publice ale procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care „acreditează o veritabilă confuzie în privința statutului și rolului procurorilor, autorității judecătorești și justiției”. În acest sens, ministrul justiției a menționat, ca exemplu, o postare din data de 16.09.2018, prin care domnul Augustin Lazăr a susținut că independența judecătorilor și procurorilor nu este „un privilegiu al acestora sau o prerogativă personală”, ci reprezintă „o necesitate pentru a ne asigura că justiția, ca una dintre puterile statului, prin instituțiile sale, este capabilă să își îndeplinească rolul de a menține echilibrul puterilor și a corectitudinii relației dintre stat și cetățeni”.

În aprecierea ministrului justiției, faptul că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a transmis ideea că „justiția este capabilă să își îndeplinească rolul de a menține echilibrul puterilor în stat”, reprezintă o dovadă a necunoașterii competențelor constituționale.

Ministrul justiției a argumentat aceste critici, arătând, în esență, că „justiția”, noțiune impropriu utilizată de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, nu se află undeva deasupra puterilor statului, guvernând asigurarea echilibrului între acestea, ci este parte componentă a mecanismului democratic de separare și echilibru a puterilor în stat, aceste puteri ale statului concurând sau trebuind să conlucreze în limitele competențelor constituționale.

18. „Încălcarea legii prin semnarea unor Protocoale prin care se interferează atât în activitatea Parlamentului cât și instanței de judecată; crearea premiselor unei justiții „secrete” incompatibile cu dreptul la un proces echitabil și principiile statului de drept”.

Ministrul justiției a arătat că pe rolul Curții Constituționale a fost înregistrat un conflict juridic de natură constituțională între Parlament și Ministerul Public, determinat de Protocoalele încheiate de Ministerul Public cu Serviciul Român de Informații. S-a arătat că, în sesizare, a fost invocat faptul că Ministerul Public, prin semnarea protocoalelor secrete cu Serviciul Român de Informații, în 2009 și 2016, a încălcat propriile competențe constituționale și, uzurpând competențele Parlamentului, a investit Serviciul Român de Informații cu atributul de a desfășura activități specifice organelor de cercetare penală, fapt interzis în mod expres de legiuitor prin Legea nr. 42/1992 privind

organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații. De asemenea, prin încheierea protocoalelor secrete, ce au permis Serviciului Român de Informații să interfereze în urmărirea penală și să acționeze asemenea unui organ de cercetare penală, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a comportat ca un legiuitor, interferând, în mod discreționar, în atributul exclusiv al Parlamentului ca „unica autoritate legiuitoare a țării”, așa cum este reglementat în art. 61 alin. (1) din Constituție, aducând rotodată atingere competenței Înaltei Curți de Casație și Justiție și a celorlalte instanțe de judecată, de înfăptuire a justiției, stabilită de art. 124 și art. 126 din Constituție.

S-a mai arătat că problematica a atras și atenția forurilor europene, prim-vicepreședintele Comisiei Europene, Frans Timmermans, declarând în Parlamentul European că este nevoie de o investigație asupra protocoalelor secrete încheiate între Serviciul Român de Informații și structuri din justiție, care au stat la baza multor anchete penale.

De asemenea, a fost invocată opinia preliminară (Aviz preliminar privind legile justiției) a Comisiei de la Veneția, în care s-a reținut cu titlul „Interacțiunea dintre sistemul judiciar și serviciile de informații”:

„Preocupările legate de implicarea (ilegală) a agențiilor de informații române, din sistemul judiciar, au reprezentat un subiect evident în dezbaterile publice, în ultimii ani, ridicând întrebări și controverse în legătură cu funcționarea independentă a sistemului judiciar român și garanțiile necesare pentru combaterea acestei interferențe.

Amintirile recente ale regimului comunist, marcate de ingerința larg răspândită a fostei poliții politice în multe sectoare publice, cât și în viața publică, au contribuit la climatul tensionat care înconjoară aceste subiecte sensibile, cu multiple fațete.

Unii reprezentanți ai asociațiilor profesionale de magistrați, ai autorităților oficiale și ai societății civile au subliniat problema implicării serviciului de informații în procesul judiciar, pe baza ordinilor sau a deciziilor secrete și a protocoalelor de cooperare, și au indicat, de asemenea, problema nerezolvată a eventualilor ofițeri sub acoperire din rândul magistraților, ca o adevărată amenințare la adresa independenței sistemului judiciar și a drepturilor fundamentale.

În anul 2016 (în decizia nr. 51 din 16 februarie 2016), Curtea Constituțională a declarat neconstituționale dispozițiile ambigue din Codul de procedură penală care au permis implicarea serviciului de informații în anchetele penale.

În același timp, multe cazuri de corupție la nivel înalt au fost anchetate de DNA cu asistență tehnică - recunoscută oficial - a Serviciului Român de Informații. În vederea unei pretinse lipse de claritate și transparență cu privire la baza legală a unei astfel de asistențe și a unor mecanisme de control suficient de eficiente, în rândul publicului persistă incertitudinea cu privire la natura, amploarea și legalitatea implicării serviciului de informații, cu consecințe îngrijorătoare pentru încrederea publicului în administrarea justiției.

Conform explicațiilor date Comisiei de la Veneția, asistența de mai sus a fost justificată de imperativele juridice și tehnice legate de aplicarea măsurilor speciale de investigație în cazuri complexe de corupție, până la decizia Curții Constituționale din 2016, serviciul de informații fiind singura autoritate echipată tehnic pentru implementarea acestor măsuri și autorizată în mod legal să utilizeze măsurile tehnice în cauză. În același timp, criticarea implicării serviciilor de informații este considerată de unele părți interesate (inclusiv procurori) ca fiind motivată de succesul României în combaterea corupției și de o reflectare a eforturilor depuse pentru contracararea acestei combateri”.

În ultima vreme, confirmarea existenței protocoalelor de cooperare semnate, în ultimii ani, de Serviciul Român de Informații cu diferite instituții ale sistemului judiciar, a contribuit la un sentiment de neliniște în jurul acestor aspecte în România. Fiind divulgat recent publicului, conținutul protocoalelor semnate cu Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv DNA, cu Consiliul Superior al Magistraturii, dar de asemenea, cu Înalta Curte de Casație și Justiție, a atras interesul și îngrijorarea publicului.

Mandatul Comisiei de la Veneția din cadrul acestui aviz nu este de a avea o opinie cu privire la evoluțiile și preocupările menționate mai sus și nici să evalueze implicațiile juridice și practice ale protocoalelor menționate anterior. Această competență aparține mai multor părți implicate (comisiilor parlamentare specializate și altor organisme cu sarcini de supraveghere a activităților serviciilor de informații, dar, de asemenea,

instituțiilor judiciare, magistraților, Consiliului Superior al Magistraturii, serviciilor de informații) în vederea stabilirii faptelor, rolurilor și responsabilităților - care sunt probabil partajate.

Pare a fi necesară o revizuire amănunțită a normelor legale privind controlul serviciilor de informații.

Comisia de la Veneția ar dori să evidențieze faptul că cerințele de independență și imparțialitate a justiției reprezintă inima unei societăți democratice guvernate de statul de drept și că statele trebuie să asigure toate condițiile necesare sistemului judiciar și membrilor, judecătorilor și procurorilor acestuia, de a-și îndeplini obligațiile, respectând pe deplin acele cerințe, libere de influențe politice inoportune sau alte influențe.

Pe fondul de mai sus, îngrijorarea legiuitorului pentru mecanismele legale îmbunătățite de prevenire și combatere a interferenței nejustificate pare a fi legitimă (vezi, în special, noile articole 6-7 și articolul 48 (19) din Legea nr. 303/2004)".

19. „Ascunderea adevărului legat de Protocoale în mesajele publice, încercarea de a deturna atenția publică de la subiectul Protocoalelor prin acreditarea aceleiași idei de conflict cu alte autorități publice, respectiv ministrul justiției”.

Ministrul justiției a arătat că la începutul anului 2017, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție declara că de când este în funcție nu mai există un Protocol cu Serviciul Român de Informații: „Este adevărat că a existat un protocol care nu mai există. Cred că este și o lipsă a mea, care nu am comunicat, nu am făcut mare caz atunci când am preluat mandatul, să spun: Nu mai există nici un protocol care să prevadă comisii mixte sau echipe mixte sau nu știu ce. A existat un protocol în care se discuta despre echipe operative între Ministerul Public și serviciile de informații, însă eu mereu mi-am pus următoarea problemă: acest protocol nu există, eu nu mi l-am însușit și nu mergem înainte cu astfel de inginerii, să zic așa, pentru că ele nu se găsesc în Codul de Procedura Penală, Doamne Dumnezeule ... Noi anchetăm, iar dumneavoastră judecați după Codul de procedură penală. Nu există nimic altceva care să se numească echipă mixtă sau nu știu ce”.

De asemenea, a fost redat comunicatul de presă din data de 25.01.2017 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție:

„Având în vedere continuarea dezbatelor în spațiul public cu privire la prevederile Protocolului dintre Ministerul Public și Serviciul Român de Informații, Biroul de informare și relații publice din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este împuternicit să facă următoarele precizări:

Încheierea unui protocol de cooperare între Ministerul Public și Serviciul Român de Informații a fost justificată de cadrul legal în vigoare la data respectivă, potrivit căruia implementarea măsurilor de supraveghere tehnică se realiza prin intermediul SRI. În consecință, pentru aplicarea legii, s-a încheiat un protocol, al cărui scop principal a fost trasarea regulilor care să guverneze cooperarea instituțională. În cadrul acesteia, contribuția ofițerilor de informații a fost strict de punere în aplicare a măsurilor tehnice autorizate de instanța de judecată.

Ofițerii serviciilor de informații – în unele cazuri s-a lucrat și cu lucrători ai Ministerului de Interne, nu doar ai SRI – nu au desfășurat nici un fel de activități de urmărire penală, aspect care se poate constata din consultarea dosarelor de urmărire penală și din care reiese că activitățile de urmărire penală au fost realizate exclusiv de ofițeri de poliție judiciară sub conducerea și coordonarea procurorilor.

În mod concret, atribuțiile ofițerilor de informații din cadrul echipelor operative s-au limitat strict la punerea în aplicare a măsurilor de supraveghere tehnică (exemplu - montarea de aparatură pentru înregistrările ambientale) și exercitarea activităților de supraveghere operative (exemplu - filaje).

Protocolul în discuție și-a încetat efectele în momentul publicării Deciziei nr. 51/2016 a Curții Constituționale, ce nu mai prevedea posibilitatea ca serviciile de informații să pună în executare mandatele de supraveghere tehnică emise în dosare penale, cu excepția celor privind infracțiuni de terorism și contra securității naționale, pentru care SRI are competență”.

Ministrul justiției a mai afirmat că, ulterior, când s-a descoperit existența Protocolului din 2016, semnat chiar de domnul Augustin Lazăr, acesta a revenit cu un mesaj în care a arătat că, luând act de intenția ministrului justiției de a declanșa procedura de evaluare a activității manageriale pe care am desfășurat-o, intenție afirmată

în contextul dezbaterilor publice privind protocoalele încheiate între Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații în decembrie 2016 și cu referire expresă la aceste documente: „după adoptarea Deciziei nr. 51/2016 a Curții Constituționale a României, Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 6/2016 a transferat Ministerului Public executarea supravegherii tehnice, aceasta putând fi efectuată și prin poliția judiciară sau lucrători specializați din cadrul poliției. Articolul IV alin (1) din O.U.G. nr. 6/2016 prevede că accesul concret la sistemele tehnice ale S.R.I., în scopul executării supravegherii tehnice, se realizează prin protocoale încheiate de S.R.I. cu Ministerul Public, Ministerul Afacerilor Interne, precum și cu alte instituții în cadrul cărora își desfășoară activitatea organe de cercetare penală speciale. În acest sens a fost încheiat protocolul neseecret care este și publicat pe site-ul Ministerului Public. Protocolul clasificat are ca obiect identificarea, investigarea și documentarea cu privire la faptele ce întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor contra securității naționale, infracțiunilor de terorism și infracțiunilor săvârșite de cadre ale S.R.I.. Serviciul Român de Informații este organul de stat specializat în domeniul informațiilor privitoare la siguranța națională a României. Acest protocol nu și-a produs efectele fiind denunțat la data de 13.03.2017 în contextul dezbaterilor publice privind protocoalele. De altfel, așa cum s-a arătat, existența protocolului și inițierea demersurilor privind declassificarea acestuia au fost aduse la cunoștința ministrului justiției și de asemenea a Consiliului Superior al Magistraturii printr-o informare realizată la data de 20.03.2018. Cele două protocoale încheiate în anul 2016 nu au fost declarate nelegale de nicio instanță, fiind prezentate în acest mod doar de o parte a mass-mediei. Reiterarea consecventă în spațiul public a dezbaterii pe tema acestor protocoale reprezintă în mod evident un nou atac la adresa Ministerului Public într-o perioadă în care sunt în curs de soluționare dosare cu o miză esențială pentru societate, respectiv Dosarul Revoluției din decembrie 1989 și Dosarul evenimentelor violente din 10/11 august 2018”.

Ministrul justiției a apreciat că este absolut evidentă contradicția existentă între declarațiile procurorului general și intenția sa de a deturna atenția publică, afirmând

într-o intervenție la postul de televiziune „Digi24” că, prin acțiunea sa, ministrul justiției caută să destabilizeze Ministerul Public.

În concluzie, ministrul justiției a afirmat „Deși a semnat chiar domnia sa un astfel de Protocol, a susținut ba că nu există, ba că există, ba că a fost abrogat, ba că a fost declassificat, ba că de fapt este doar un atac la adresa domniei sale orchestrat de ministrul justiției”.

20. „Comunicare publică nesinceră cu privire la acte de importanță covârșitoare pentru modul în care la nivelul Ministerului Public sunt respectate drepturile fundamentale. Comportament care încalcă deontologia profesională”.

Ministrul justiției a considerat că toate mesajele publice date de domnul Augustin Lazăr, inclusiv concluzia și inadvertențele din discursul său cât privește problema Protocoalelor din justiție, sunt de natură să afecteze prezumția de imparțialitate în privința activității sale, inclusiv a instituției pe care o conduce.

Prezent la ședința Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii din data de 19.11.2018, domnul Augustin Lazăr, procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a pledat pentru acordarea avizului negativ, depunând totodată note scrise.

În esență, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a invocat, pe de o parte, nelegalitatea propunerii formulate de ministrul justiției, iar pe de altă parte, nelegalitatea și netemeinicia motivelor din propunerea de revocare.

În ceea ce privește motivele de nelegalitate a propunerii formulate de ministrul justiției, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut că propunerea de revocare este vădit nelegală, întrucât ministrul justiției și-a arogat, în mod abuziv, competența de a evalua profesional procurorul general, nu a respectat dispozițiile legale privind evaluarea profesională a procurorului general, a invocat motive prin care și-a depășit atribuțiile legale și a încălcat dreptul la apărare al celui evaluat.

În acest sens, s-a arătat că în considerentul nr. 91 al Deciziei nr. 358/2018, pronunțată de Curtea Constituțională, ministrul justiției, când consideră necesar, poate să

exercite controlul asupra procurorilor, prin procurori anume desemnați, control care constă în verificarea eficienței manageriale sau a modului în care procurorii își îndeplinesc atribuțiile de serviciu. Așadar, chiar Curtea Constituțională statuează că un control al eficienței manageriale nu se efectuează personal de către ministrul justiției, așa cum s-a realizat în speță.

Această cerință de legalitate a procedurii de evaluare, cu rol de garanție pentru procurori, prealabilă formulării propunerii de revocare, nu a fost îndeplinită, ceea ce atrage nulitatea extrinsecă a actului, pentru neîndeplinirea condițiilor formale.

De asemenea, s-a arătat că au fost ignorate dispozițiile legale ce privesc evaluarea profesională a procurorilor cu funcții de conducere, respectiv art. 39 alin. (1) și (3) teza a patra din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „Evaluarea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație ... se face de o comisie compusă din procurori, membri aleși ai Secției pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, cu grad cel puțin de tribunal, desemnați de Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii”.

Sub acest aspect, s-a arătat că, din examinarea „Raportului privind activitatea managerială a procurorului general al României, domnul Augustin Lazăr”, se observă o suprapunere completă a indicatorilor enumerați de ministrul justiției cu cei menționați în Regulamentul aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 676/2007, republicată. În acest fel, ministrul justiției și-a atribuit în mod nelegal competența de a efectua personal evaluarea profesională a procurorului general, activitate ce este de competența exclusivă a Consiliului Superior al Magistraturii.

În sinteză, s-a mai arătat că unele dintre motivele de revocare invocate de ministrul justiției nu se circumscriu cazului prevăzut în art. 51 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel, la motivul 2 s-a invocat un caz de anulare care nu poate constitui motiv de revocare, iar motivele 1, 6, 8, 9, 14 și 15, dacă ar fi reale, ar atrage răspunderea disciplinară, ceea ce implică competențe și garanții.

S-a mai invocat încălcarea dreptului la apărare, întrucât procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu a fost în măsură să prezinte ministrului justiției, anterior formulării propunerii, motivele și documentele care ar fi preîntâmpinat luarea măsurii.

Totodată, domnul Augustin Lazăr a precizat că, după ce, în cursul lunii august, ministrul justiției a anunțat public declanșarea procedurii de evaluare a procurorului general, pe parcursul celor două luni în care această procedură s-a desfășurat la nivelul Ministerului Justiției, nu au fost solicitate date, informații, explicații cu privire la actele, faptele și împrejurările concrete imputate în raportul de evaluare care a stat la baza formulării propunerii de revocare.

În ceea ce privește cele 20 de motive de revocare invocate de ministrul justiției, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut, în esență, următoarele:

1. „Probleme grave de comportament, comunicare publică, lipsa asumării responsabilității: plasarea deasupra legii prin afirmarea și susținerea publică a lipsei temeiului legal pentru evaluarea procurorului șef DNA; avansarea în comunicarea publică a ideii unui conflict între ministrul justiției și procurori, de natură să îngreuneze/împiedice evaluarea procurorului șef DNA (și implicit propria evaluare)”.

S-a arătat că ministrul justiției se raportează la opinia exprimată public de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în ședința Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii și la comunicatul de presă din 27.02.2018, prin care a susținut necesitatea stabilirii clare și fără echivoc a cadrului normativ în care trebuie examinată cererea de revocare a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție.

Or, din această perspectivă, potrivit art. 3 lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este membru de drept al Consiliului, iar în această calitate are nu doar dreptul, ci și obligația de a exprima o poziție publică asupra problemelor supuse dezbaterii Consiliului Superior

al Magistraturii și de a sesiza problemele circumscrise stabilirii exacte a cadrului legal incident în procedura de revocare a procurorilor cu funcții de conducere.

2. „Probleme de legalitate a numirii în funcția de procuror general a domnului Augustin Lazăr”.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că actul pe care ministrul justiției îl contestă în prezent își produce pe deplin efectele juridice pentru perioada imediat următoare publicării sale în Monitorul Oficial al României, astfel încât solicitarea de revocare din funcția de procuror general afectează grav securitatea raporturilor juridice și prefigurează o ingerință în atribuțiile autorității judecătorești.

Referitor la susținerea potrivit căreia dosarul de candidatură pentru funcția de procuror general cuprinde și o rezoluție de clasare care privește pe Președintele României în funcție, s-a arătat că, din verificările efectuate la nivelul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Alba Iulia, precum și din corespondența cu Consiliul Superior al Magistraturii, nu au fost identificate lucrări din această categorie realizate de domnul Augustin Lazăr.

3. „Probleme grave de management: caracterul imputabil al tuturor faptelor reținute în sarcina procurorului șef DNA, în raport de care procurorul general al României nu a luat nicio măsură”.

S-a arătat că unul dintre argumentele acestui motiv de revocare din raportul ministrului justiției îl constituie cele trei conflicte juridice de natură constituțională din anul 2017, soluționate prin Deciziile Curții Constituționale nr. 68/27.02.2017, nr. 611/03.10.2017 și nr. 757/23.11.2017.

S-a arătat că în primul conflict juridic de natură constituțională nu a fost vizată o faptă proprie a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și că nu se poate constata că pe viitor procurorul general nu a vegheat ca această decizie să fie respectată. În cel de-al doilea conflict juridic de natură constituțională, Curtea Constituțională a constatat că „nu există un conflict juridic de natură constituțională între Parlamentul României, pe de o parte, și Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de altă parte, generat de

refuzul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție de a exercita acțiunea disciplinară împotriva procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție pentru neprezentarea în fața Comisiei speciale de anchetă a Senatului și Camerei Deputaților pentru verificarea aspectelor ce țin de organizarea alegerilor din 2009 și de rezultatul scrutinului prezidențial”. În cel de-al treilea conflict juridic de natură constituțională, declanșat de cercetarea penală de către Direcția Națională Anticorupție a legalității Hotărârii Guvernului nr. 858/2013, respectiv a Hotărârii Guvernului nr. 943/2013, Curtea Constituțională a constatat că „nu există un conflict juridic de natură constituțională între Guvernul României, pe de o parte, și Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, pe de altă parte”.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentat o analiză a tuturor deciziilor pronunțate de Curtea Constituțională în ceea ce privește conflictele juridice de natură constituțională, arătând că Senatul, Guvernul și Înalta Curte de Casație și Justiție au generat, de asemenea, astfel de conflicte juridice, însă în nicio altă situație nu s-a pus problema unei sancțiuni ulterioare, astfel că nu se justifică revocarea.

4. „Lipsa organizării eficiente și a asumării responsabilității: ignorarea situațiilor de criză; încercarea de minimizare a deficiențelor printr-un discurs public care a încercat acreditarea unei alte situații decât cea reală; lipsa oricăror măsuri manageriale pentru rezolvarea acestor situații și plasarea oricăror încercări de a atrage atenția asupra problemelor din sistem în sfera politicului și a agresiunii din partea altor instituții/autorități publice”.

S-a arătat că unele dintre motivele invocate au fost analizate pe larg la motivul al 3-lea.

Referitor la aspectele reținute în sarcina procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție prin propunerea de revocare, s-a arătat că nu pot fi imputate procurorului general, excedând atribuțiilor sale manageriale. Activitatea Direcției Naționale Anticorupție și a procurorului șef al acestei structuri specializate a fost supusă verificărilor prin Inspekția Judiciară, iar rapoartele de control întocmite de inspectorii

judiciari, în care au fost propuse măsuri de remediere, au fost discutate și aprobate de Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, unde a participat și a votat și procurorul general.

În ceea ce privește argumentul ministrului justiției, în sensul că nu au fost luate măsuri manageriale privind soluționarea cauzelor după împlinirea termenelor de prescripție și că, la prezentarea raportului de activitate a Direcției Naționale Anticorupție pentru anul 2017, deși erau 44 de astfel de soluții în acel an, procurorul general nu a dispus măsuri, s-a arătat că responsabilitatea calculării termenului de prescripție este a procurorului de caz, cu excepția situațiilor în care rechizitoriul este verificat de legalitate de către procurorul general.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a mai arătat că există o monitorizare permanentă din partea sa a cauzelor în care s-a împlinit termenul de prescripție, iar potrivit Ordinului nr. 213/2014 privind organizarea și funcționarea sistemului informațional al Ministerului Public, astfel de cauze se monitorizează permanent și se întocmesc analize semestriale și anuale prin care se urmărește indicarea cauzelor care au determinat intervenirea prescripției, evidențierea măsurilor dispuse de procuror pentru soluționarea dosarelor penale până la împlinirea termenului de prescripție, dacă soluția bazată pe împlinirea termenului de prescripție este imputabilă procurorului și motivul imputabilității, precum și măsurile ce se impun a fi luate.

În ceea ce privește situația cauzelor Direcției Naționale Anticorupție în care a intervenit termenul de prescripție în anul 2017, în 34 de cauze, denunțul sau, după caz, plângerea a fost formulată după împlinirea termenului de prescripție, aspect ce nu poate fi imputat nici procurorului de caz și, cu atât mai puțin, procurorului general.

A mai arătat procurorul general că, din analizele efectuate cu privire la motivele pentru care au fost soluționate cauzele după ce s-a împlinit termenul de prescripție, s-a constatat că motivele nesoluționării în termen privesc sesizarea organelor de urmărire penală după împlinirea termenelor de prescripție, reducerea limitelor de pedeapsă în urma modificărilor legislative, ceea ce a determinat și reducerea termenelor de prescripție.

5. „Problema modificării raportului Inspecției Judiciare referitor la controlul managerial la nivelul Direcției Naționale Anticorupție. Exces de putere constatat de instanța de judecată”.

Procurorul general a arătat că Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii a pronunțat Hotărârea nr. 686/31.10.2017, prin care s-a analizat Raportul Inspecției Judiciare nr. 5115/IJ/982/DIP/2017 având ca obiect „eficiența managerială și modul de îndeplinire a atribuțiilor ce decurg din legi și regulamente, de către conducerea structurii centrale a Direcției Naționale Anticorupție, precum și respectarea normelor procedurale și regulamentelor de către procurori și personalul auxiliar de specialitate din cadrul parchetului vizat”. Hotărârea nu a fost adoptată doar de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ci de toți membrii Secției pentru procurori, astfel că este total nereal să susțină că procurorul general ar fi acționat cu exces de putere, eliminând anumite concluzii.

Mai mult, Sentința civilă nr. 2547/2018 a Curții de Apel București, prin care s-a soluționat contestația formulată de Inspecția Judiciară împotriva acestei hotărâri, nu este definitivă, cauza fiind în faza judecării recursului la Înalta Curte de Casație și Justiție, în dosarul nr. 1376/2/2018.

6. „Probleme grave în sfera comunicării publice: discurs eminent politic, cu acuzații fără precedent la adresa autorităților statului, deopotrivă din sfera autorităților legislative și executive; false probleme create chiar de procurorul general și apoi combătute public cu vehemență; atitudine conflictuală. Domnul Augustin Lazăr nu doar că a acceptat un exces de putere ci, mai mult, s-a alăturat atitudinii lipsite de respect la adresa Parlamentului (conduita procurorului șef DNA de a nu da curs solicitării unei comisii de anchetă) prin declarații publice jignitoare la adresa acestei autorități cu rol de reprezentare a cetățenilor”.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție arată că, la acest motiv, ministrul justiției impută procurorului general aceleași aspecte care au fost analizate la motivul al 3-lea.

7. „Comportament și probleme grave de comunicare publică: practicarea și încurajarea unor comportamente contrare obligațiilor constituționale și legale, mesaje publice cu încălcarea obligațiilor de rezervă impuse magistraților”.

Referitor la declarațiile din data de 08.12.2017, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a menționat că au avut în vedere Raportul elaborat de Comitetul Drepturilor Omului al Organizației Națiunilor Unite în urma celei de-a cincea evaluări periodice a României - noiembrie 2017 - care vizează în principal stadiul implementării Pactului internațional privind drepturile civile și politice.

De asemenea, aceleași prevederi se regăsesc și în avizul nr. 9 (2014) privind normele și principiile europene referitoare la procurori (Carta de la Roma) și în documentele Consiliului Consultativ al Procurorilor Europeni. În același sens sunt și recomandările Organizației Națiunilor Unite cuprinse în documentul intitulat „Linii directoare privind rolul procurorilor”, adoptate la Congresul al VIII-lea, de la Havana, august-septembrie 1990 (art.4).

S-a avut în vedere, totodată, și Raportul Comisiei de la Veneția, adoptat la cea de-a 85-a sesiune plenară (17-18 decembrie 2010), care precizează „Trebuie luat în considerare faptul că există un risc de presiune populistă în anumite cauze ce pot apărea în fața Parlamentului, dar și faptul că responsabilitatea în fața acestuia poate pune presiune indirectă asupra unui procuror care să evite să ia decizii nepopulare sau care să ia decizii care vor fi populare pentru legislativ”.

Toate aceste obligații au fost făcute având în vedere obligațiile ce-i incumbă procurorului general potrivit legii, cu referire la apărarea ordinii de drept și a libertății de exprimare.

Astfel, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (cauza Baka contra Ungariei, Hotărârea din 27 mai 2014), sancționarea Președintelui Curții Supreme din Ungaria, din cauza atitudinii sale critice legate de anumite chestiuni ce vizau independența sistemului judiciar maghiar, reprezintă o încălcare a libertății de exprimare prin prisma art. 10 din Convenție.

În hotărâre, se menționează, deopotrivă, că prin importanța funcției deținute și opiniile exprimate în legătură cu buna funcționare a justiției, chestiuni de interes public,

chiar dacă este „o chestiune care suscită o dezbatere are implicații politice”, magistrații nu pot fi împiedicați să se implice în dezbaterea pe aceste subiecte, așa cum s-a arătat și în practica anterioară a Curții. Se precizează că raporturile dintre reprezentanții la vârf ai puterii judecătorești și celelalte puteri ale statului, atunci când sunt vizate modificări legislative ce țin de reforma sistemului judiciar, sunt adeseori dificile, iar teama de sancțiuni pentru magistrații care își exprimă puncte de vedere poate avea un efect descurajator.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a mai apreciat că „reclamantul nu avea doar dreptul, ci și datoria în calitate de președinte al acestui consiliu, să exprime o opinie în privința reformelor legislative care vizau instanțele, după ce a colectat și a sintetizat opiniile instanțelor inferioare”.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a menționat că declarația citată în raport a fost făcută potrivit obligațiilor ce revin procurorului general, cu referire la apărarea ordinii de drept și a libertății de exprimare.

Strict cu privire la folosirea în discursul public a sintagmei „inculpați de rang înalt”, s-a arătat că aceasta nu poate fi reținută drept deficiență, atâta timp cât Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii a decis că nu există o încălcare a Codului deontologic (Hotărârea nr. 376/26.06.2018).

8. „Abdicarea de la garanții constituționale precum respectarea prezumției de nevinovăție și a demnității umane”.

S-a arătat că afirmația la care se face referire reprezintă o reacție, o luare de poziție a procurorului general față de ceea ce a fost considerat ca aducând atingere gravă statutului procurorului și trebuie interpretată în context, rămânând valabile explicațiile de la motivul 7.

9. „Contestarea deciziilor Curții Constituționale, în sensul încurajării nerespectării lor de către procurori”.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că în comunicarea sa publică nu există elemente care să susțină teza nerespectării deciziilor Curții Constituționale. Nu a fost pusă în discuție legitimitatea ori obligativitatea hotărârilor acestui for.

10. „Neîndeplinirea obiectivelor asumate de domnul Augustin Lazăr prin Proiectul de management care a stat la baza numirii în funcție. Utilizarea pe scară largă a delegărilor pe funcții de conducere”.

S-a arătat că, potrivit competențelor legale, Consiliul Superior al Magistraturii a organizat concursuri de ocupare a funcțiilor de conducere din cadrul Ministerului Public, organizarea acestor concursuri nefiind atribuția exclusivă a procurorului general.

Astfel, în anul 2016 au fost scoase la concurs 121 de posturi, la definitivarea procedurii fiind ocupate doar 58 dintre acestea.

În anul 2017 au fost scoase la concurs/examen 132 de funcții de conducere, dintre care au fost ocupate doar 48, iar în anul 2018 au fost scoase la concurs 149 de funcții de conducere, dintre care au fost ocupate doar 62.

De asemenea, la nivelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție au fost publicate, în proceduri succesive, liste ale posturilor vacante de procuror șef serviciu și procuror șef birou, prin această modalitate fiind ocupate, în perioada 2016-2018, 21 de funcții de conducere.

Potrivit legii, Direcția Națională Anticorupție și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism au derulat propriile proceduri de ocupare a funcțiilor de conducere de procuror șef serviciu și procuror șef birou, transmițând propuneri corespunzătoare în vederea formulării recomandării prevăzute în art. 55 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și-a însușit propunerile, pe baza candidaturilor depuse în cadrul procedurilor desfășurate de cele două direcții specializate, și a comunicat recomandările Consiliului Superior al Magistraturii - Secția pentru procurori, în vederea susținerii interviului prevăzut de lege. Ca urmare a acestor demersuri, au fost ocupate, prin numire sau reînvestire, în cadrul celor două direcții specializate, 54 de funcții de conducere.

Existența posturilor de conducere vacante, atât a celor care se ocupă prin concurs sau examen, cât și a celor care se ocupă prin alte modalități prevăzute de lege, a

determinat necesitatea delegării de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a unor posturi în unele dintre aceste funcții.

În ședința din 19.11.2019 a Secției pentru procurori, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a mai precizat că acestea sunt delegări și nu detașări, cum în mod eronat a susținut ministrul justiției în aceeași ședință, au fost realizate cu titlu provizoriu, până la finalizarea procedurilor de numire în respectivele funcții.

11. „Neîndeplinirea obiectivelor asumate de domnul Augustin Lazăr prin Proiectul de management care a stat la baza numirii în funcție. Scăderea operativității în activitatea Ministerului Public”.

S-a arătat că, potrivit Ordinului nr. 213/2014 al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, anual, se efectuează o analiză a cauzelor în care au fost dispuse soluții de netrimitere în judecată ca urmare a împlinirii termenului de prescripție.

Din analiza efectuată pentru anul 2017, au rezultat următoarele motive de nesoluționare în termen:

-au fost formulate sesizări după împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale, aspect ce nu poate fi imputat procurorului;

-reducerea limitelor de pedeapsă pentru infracțiunile sesizate, ca urmare a intrării în vigoare a noului Cod penal;

-complexitatea unor cauze în care au fost dispuse disjungeri/declinări la/către diferitele structuri de parchet;

-fluctuația de personal la parchete.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a menționat că este total greșită comparația între dosarele din Ministerul Public strict prin raportare la numărul de dosare soluționate de fiecare procuror, așa cum este consemnat la pagina 38 din raport. Sunt necesare diferențieri din perspectiva tipului faptei investigate (cum ar fi dosare privind infracțiunile contra vieții, infracțiunile economico-financiare, de crimă organizată sau corupție la nivel înalt) și a modului în care se poate

administra probatoriul, dacă sunt necesare metode speciale de supraveghere, expertize tehnice sau financiare, cereri de asistență judiciară internațională.

S-a mai învederat că au fost efectuate regulat controale în cauzele Ministerului Public, atât din partea Inspecției Judiciare, cât și prin ordine ale procurorului general și, atunci când au fost identificate cauze rămase în nelucrare, a fost sesizată Inspecția Judiciară.

În perioada 2016-2018 au fost efectuate, prin procurori anume desemnați, 35 de controale pentru situații deosebite.

12. „Neîndeplinirea obligațiilor legale în privința realizării politicii penale”.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că, încă de la preluarea mandatului, a dispus măsuri în vederea realizării unor studii cu privire la cauzele care generează sau favorizează criminalitatea și, punctual, pe anumite domenii, a prezentat ministrului justiției propuneri în vederea eliminării acestora, precum și pentru perfecționarea legislației în domeniu.

În acest sens, au fost indicate studii de impact cu privire la modificările legislative ce au vizat infracțiunile de abuz în serviciu și conflict de interese și studiul criminologic privind infracțiunile de omor (simplu și calificat) și de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte ce au făcut obiectul trimerilor în judecată în perioada anilor 2011-2015.

S-a menționat că aceste studii au fost finalizate cu propuneri, care, potrivit art. 63 lit. i) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, au fost înaintate ministrului justiției.

Deopotrivă, studiile fie au fost publicate pe pagina de internet a Ministerului Public, fie au fost publicate în revista „Pro Lege”.

De asemenea, la nivelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a mai efectuat o analiză a cauzelor penale ce au avut ca obiect infracțiunile prevăzute în O.U.G. nr. 195/2005 privind protecția mediului și în Legea nr. 101/2011 pentru prevenirea și sancționarea unor fapte privind degradarea mediului. Analiza a stat la baza notei de fundamentare privind rețeaua națională de procurori specializați în domeniul infracțiunilor privind protecția mediului.

În prezent, este în curs de desfășurare proiectul privind „drepturile victimelor infracțiunii”, care presupune o analiză a legislației, a jurisprudenței și a cauzelor care favorizează fenomenul infracțional, cu referire specială la violența domestică și la cea îndreptată asupra minorilor. În acest context, a fost lansat, în luna iunie 2018, proiectul „inițiativa pentru o abordare comună a protecției juridice a drepturilor copilului”, care se derulează în colaborare cu Ambasada Republicii Franceze la București, Institutul Național al Magistraturii, Inspectoratul General al Poliției Române și Federația Organizațiilor Neguvernamentale pentru Copil.

Un alt proiect derulat în perioada 2017-2018 a vizat „Protecția drepturilor omului și a libertăților fundamentale în faza de urmărire penală”, în cadrul căruia a fost analizat modul în care, în cursul urmăririi penale, sunt respectate drepturile și libertățile fundamentale ale participanților în cadrul unei proceduri penale.

Pe perioada mandatului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, au fost efectuate 32 de analize în domeniile prioritare ale Ministerului Public (corupție, conflict de interese/folosirea funcției pentru favorizarea unor persoane, evaziune fiscală, contrabandă, spălarea banilor, infracțiuni silvice, contra mediului și patrimoniului cultural), care au avut ca scop identificarea vulnerabilităților, dar și diseminarea bunelor practici, sesizarea aspectelor de practică neunitară și alte elemente ce pot contribui la eficientizarea activității de urmărire penală.

S-a mai arătat că în anul 2018 s-a dispus un control având ca obiect identificarea riscurilor și vulnerabilităților care afectează activitatea parchetelor și verificarea modalității de respectare a legii în activitățile curente care, prin natura lor, aduc limitări drepturilor omului și libertăților fundamentale (mandate de supraveghere, percheziții domiciliare și măsuri preventive.

13. „Critici cu orice preț și în orice împrejurare ale autorității legiuitoare. Contestarea legilor de modificare a legilor justiției, ulterior controlului de constituționalitate a priori exercitat de Curtea Constituțională”.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că, referitor la aspectele de oportunitate ale unor dispoziții cuprinse în legile justiției, ulterior deciziilor emise de Curtea Constituțională, la data de 26.09.2018,

Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției a solicitat Ministerului Public să formuleze observații și propuneri cu privire la modificarea celor trei legi ale justiției, ținând seama de recomandările formulate în raportul preliminar întocmit de Comisia de la Veneția.

La data de 02.10.2018, au fost înaintate Comisiei observațiile și propunerile formulate de procurori. Aceste observații și propuneri vizau tocmai elementele de oportunitate care nu au făcut obiectul controlului de constituționalitate a priori.

14. „Critica hotărârilor judecătorești și a judecătorilor”.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că nu au existat niciodată afirmații ale sale prin care să fie aduse critici hotărârilor judecătorești sau judecătorilor.

15. „„Dubla măsură”, tergiversarea procedurilor legale”.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că nu a tergiversat procedurile legale de numire în funcția de procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție. În cadrul ședinței Secției pentru procurori, în calitate de membru de drept, a adus la cunoștința membrilor Secției aspecte privind o sesizare adresată Inspecției Judiciare.

Decizia de amânare a interviului a fost luată prin vot, de toți membrii Secției pentru procurori prezenți la ședință, astfel că nu poate fi imputat procurorului general faptul că a tergiversat procedura.

16. „Desfășurarea anchetei având ca obiect modalitatea de intervenție a jandarmilor în timpul protestelor care au avut loc în data de 10 august 2018”.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că, la 13.08.2018, a fost înregistrată la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție o plângere penală pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, prevăzută în art. 297 din Codul penal și a infracțiunii de purtare abuzivă, prevăzută în art. 296 alin. (1) și art. 296 alin. (2) din Codul penal, fiind înregistrat un dosar penal. Efectuarea urmăririi penale este responsabilitatea procurorului de caz, singurul care decide tactica

investigativă și care ia deciziile privind corecta și operativă soluționare a cauzei, fiind independent în activitatea sa.

S-a mai menționat că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu a efectuat nici un act de urmărire penală în acest dosar.

17, 18 și 19. „Acreditarea unui alt statut constituțional al Ministerului Public și al procurorilor”.

„Încălcarea legii prin semnarea unor Protocoale prin care se interferează atât în activitatea Parlamentului cât și instanței de judecată; crearea premiselor unei justiții „secrete” incompatibile cu dreptul la un proces echitabil și principiile statului de drept”.

„Ascunderea adevărului legat de Protocoale în mesajele publice, încercarea de a deturna atenția publică de la subiectul Protocoalelor prin acreditarea aceleiași idei de conflict cu alte autorități publice, respectiv ministrul justiției”.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că, în mod firesc, câtă vreme este o procedură în curs pe rolul Curții Constituționale (termen 28.11.2018), deontologic ar fi fost ca această chestiune să nu constituie o componentă a raportului. Preluând argumentele unei părți ale presupusului conflict, ministrul justiției se raliază acesteia, devenind parte informală a acestui conflict. Or, principiul separației puterilor în stat ar fi recomandat ministrului justiției o poziție de neutralitate, iar nu una de partizanat, chiar dacă, așa cum afirmă, părerea sa concordă cu cea a autorului sesizării conflictului.

S-a mai arătat că Ministerul Public a formulat argumente pentru care acest motiv nu poate fi reținut, argumente ce fundamentează concluziile depuse în procedura aflată în curs la Curtea Constituțională.

20. „Comunicare publică nesinceră cu privire la acte de importanță covârșitoare pentru modul în care la nivelul Ministerului Public sunt respectate drepturile fundamentale. Comportament care încalcă deontologia profesională”.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a subliniat faptul că, în conformitate cu dispozițiile art. 40 lit. n) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 361 și art. 362 din Hotărârea nr. 326/2005 a Plenului Consiliului

Superior al Magistraturii, privind Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, competența de a constata încălcarea normelor de conduită reglementate de Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor aparține secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii. La fel, procedura legală prevede efectuarea de verificări de către Inspekția Judiciară, cu respectarea dreptului la apărare al magistratului cercetat.

Or, fără respectarea unei asemenea proceduri și a competenței legale, ministrul justiției a stabilit, prin intermediul raportului ce însoțește propunerea de revocare, că a fost încălcată deontologia profesională, iar această încălcare ar consta în modalitatea în care procurorul general a comunicat în privința „protocoalelor din justiție”.

Față de propunerea de revocare, Secția pentru procurori reține următoarele:

Conform notei nr. 21663/2018 a Direcției resurse umane și organizare, precum și anexei la notă, rezultă că domnul procuror Augustin Lazăr a fost numit în funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decretul Președintelui României nr. 444/28.04.2016, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330/28.04.2016, pe o perioadă de 3 ani, începând cu data de 28.04.2016, iar în întreaga carieră profesională a obținut calificativul „Foarte Bine”.

Potrivit art. 54 alin. (4) raportat la alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, revocarea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție „(...) se face de către Președintele României, la propunerea ministrului justiției, care se poate sesiza din oficiu, la cererea adunării generale sau, după caz, a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție ori Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, cu avizul Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, pentru motivele prevăzute la art. 51 alin. (2), care se aplică în mod corespunzător”.

Potrivit art. 54 alin. (4) raportat la art. 51 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, revocarea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de

Casație și Justiție se poate propune de către ministrul justiției „în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor manageriale privind organizarea eficientă, comportamentul și comunicarea, asumarea responsabilităților și aptitudinile manageriale”.

În ceea ce privește acest caz de revocare din funcțiile de conducere, alineatele (3) - (6) ale art. 51 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevăd următoarele:

„(3) La verificarea organizării eficiente a activității vor fi avute în vedere, în principal, următoarele criterii: folosirea adecvată a resurselor umane și materiale, evaluarea necesităților, gestionarea situațiilor de criză, raportul resurse investite - rezultate obținute, gestionarea informațiilor, organizarea pregătirii și perfecționării profesionale și repartizarea sarcinilor în cadrul instanțelor sau parchetelor.

(4) La verificarea comportamentului și comunicării vor fi avute în vedere, în principal, comportamentul și comunicarea cu judecătorii, procurorii, personalul auxiliar, justițiabilii, persoanele implicate în actul de justiție, alte instituții, mass-media, asigurarea accesului la informațiile de interes public din cadrul instanței sau parchetului și transparența actului de conducere.

(5) La verificarea asumării responsabilității vor fi avute în vedere, în principal, îndeplinirea atribuțiilor prevăzute de lege și regulamente, implementarea strategiilor naționale și secvențiale în domeniul justiției și respectarea principiului distribuirii aleatorii sau, după caz, al repartizării pe criterii obiective a cauzelor.

(6) La verificarea aptitudinilor manageriale vor fi avute în vedere, în principal, capacitatea de organizare, capacitatea rapidă de decizie, rezistența la stres, autoperfecționarea, capacitatea de analiză, sinteză, previziune, strategie și planificare pe termen scurt, mediu și lung, inițiativă și capacitatea de adaptare rapidă”.

În avizul pe care trebuie să îl dea referitor la solicitarea ministrului justiției de revocare din funcție a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii trebuie să analizeze cererea sub două aspecte esențiale, anume legalitatea acesteia, precum și temeinicia.

Din perspectiva legalității cererii, Secția pentru procurori reține următoarele:

În procedura de evaluare a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ministrul justiției a procedat la o evaluare personală, în temeiul art. 54 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, având ca reper criteriile prevăzute de art. 51 din același act normativ, raportându-se în principal la declarațiile publice ale procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în contextul demarării procedurii de revocare a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție și al constatării de către Curtea Constituțională a unui conflict juridic de natură constituțională între ministrul justiției și Președintele României, conflict ce a făcut obiectul Deciziei Curții Constituționale nr. 358/2018.

Prezentul raport de evaluare, ce face obiectul avizului, nu respectă dispozițiile legale în vigoare, standardele internaționale și naționale în materia activității Ministerului Public și contravine direcției jurisprudențiale conturate atât de organismele internaționale, cât și de Curtea Constituțională a României.

Astfel, Curtea Constituțională, în Decizia nr. 45/2018 (par. 168 și urm.), în analiza constituționalității art. I pct. 112 cu referire la art. 62¹ din legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004, privind limitarea incompatibilității judecătorului și procurorului la funcțiile de demnitate publică, realizează o expunere exhaustivă a ceea ce presupune limitarea activității procurorului de orice altă putere publică, instituirea și menținerea unui statut neutru și imparțial al persoanelor care își desfășoară activitatea în cadrul Ministerului Public. Curtea reamintește cu ocazia aceleiași analize că procurorii fac parte din autoritatea judecătorească, iar cu privire la aceștia, legiuitorul constituant a dorit crearea unui statut care să le permită menținerea unei echidistanțe față de activitatea puterii legislative sau executive. Mai mult decât atât, Curtea a admis faptul că este de principiu că funcțiile de demnitate publică alese sau numite au, prin natura lor, fie o pronunțată componentă politică, fie o componentă administrativă, care nu are nicio legătură cu activitatea pe care procurorul o exercită.

În același sens, a opinat și Comisia de la Veneția, în cuprinsul Avizului nr. 924/2018, statuând că, deși implicarea puterii executive în procedura de numire a

procurorului șef (procurorului general) conferă legitimitate democratică unei astfel de numiri, într-o atare situație este necesară oferirea unor garanții suplimentare pentru a diminua riscul de politizare a Ministerului Public.

Prezentul raport a fost înaintat Consiliului Superior al Magistraturii în vederea exprimării avizului în temeiul art. 54 alin. (4) din Legea nr. 303/2004.

Potrivit dispozițiilor legale în vigoare, avizul exprimat are caracter consultativ, iar potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 358/2018, acesta poate viza atât legalitatea, cât și temeinicia propunerii de revocare din funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, însă refuzul Președintelui României de eliberare din funcție poate viza doar aspecte de legalitate. În ipoteza în care propunerea formulată de ministrul justiției respectă condițiile legale și, prin urmare, Președintele României nu poate refuza revocarea din funcție, legislația în vigoare nu oferă nicio garanție că activitatea Ministerului Public este echidistantă față de puterea executivă, fiind la latitudinea exclusivă a ministrului justiției posibilitatea menținerii sau a revocării din funcție a procurorului general, aspect care contravine tuturor mecanismelor de asigurare a separației puterilor în stat și de perfecționare a unei autorități judecătorești independente, autoritate din care face parte și Ministerul Public.

Secția pentru procurori consideră că, în lumina acestor considerente, legiuitorul constituant a ales să stabilească, în cuprinsul art. 132 din Constituție, exercitarea activității de către procurori sub autoritatea ministrului justiției, și nu sub controlul acestuia, singura formă de control admisibilă fiind cea a controlului ierarhic. Între ministrul justiției și procurorii din cadrul Ministerului Public neexistând o formă de subordonare ierarhică, o colaborare între ministrul justiției și procurori fiind una interinstituțională și nu intra instituțională, evaluarea activității acestora nu s-ar putea realiza decât prin intermediul unor persoane care să îndeplinească același tip de activitate analizată și de Curtea Constituțională în decizia amintită, esența activității procurorului constând în aplicarea și interpretarea judiciară a legii și în conducerea și controlul activității de urmărire penală și fiind independentă de activitatea ministrului justiției sau a aparatului Ministerului Justiției.

Pentru aceste motive, dispozițiile art. 69 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare stabilesc că ministrul justiției, când consideră necesar, din proprie inițiativă sau la cererea Consiliului Superior al Magistraturii, exercită controlul asupra procurorilor, prin procurori anume desemnați de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau, după caz, de procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, de procurorul șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism ori de ministrul justiției. Alin. (2) al aceluiași articol prevede faptul că obiectul controlului vizează verificarea eficienței manageriale, a modului în care procurorii își îndeplinesc atribuțiile de serviciu și în care se desfășoară raporturile de serviciu cu justițiabilii și cu celelalte persoane implicate în lucrările de competența parchetelor. Astfel, pe de-o parte, controlul este efectuat prin intermediul unor persoane care exercită același tip de activitate ca și subiectul evaluării, aspect relevant atât din punct de vedere instituțional, cât și concret, întrucât doar o persoană care face parte din aceeași instituție poate cunoaște rigorile activității de evaluare, a respectării exigențelor normative și a analizei concrete a criteriilor prevăzute de art. 51 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, iar pe de altă parte, există astfel garanția depolitizării unei propuneri de revocare din funcție, ulterioară controlului efectuat, având în vedere că persoanele care îndeplinesc acest rol fac parte din Ministerul Public și îndeplinesc aceleași standarde de echidistanță față de puterea executivă. În acest mod, autoritatea ministrului justiției prevăzută de art. 132 din Constituție nu își pierde esența, reprezentantul executivului fiind în continuare cel care poate formula propunerea de revocare, precum și cel care dispune efectuarea controlului, activitatea acestuia respectând însă condițiile de legalitate prevăzute de art. 69 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și standardele internaționale reluate de Curtea Constituțională în ceea ce privește separarea activității Ministerului Public de autoritatea executivă.

Obiectul prezentului raport al Ministrului Justiției ce conține propunerea de revocare a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și

Justiție este reprezentat tocmai de verificarea eficienței manageriale prevăzută ca potențial obiect al controlului ministrului justiției în cuprinsul art. 69 din Legea nr. 304/2004, prin prisma criteriilor prevăzute de art. 51 din Legea nr. 303/2004, însă cu nesocotirea competenței funcționale a ministrului justiției de a efectua acest control prin procurori anume desemnați și nu personal sau prin funcționari din cadrul Ministerului Justiției, în calitate de reprezentant al puterii executive.

Astfel, în cuprinsul raportului nu se precizează dacă pentru efectuarea controlului au fost desemnați procurori în acest sens, modalitatea de desemnare a acestora și rezultatul concret al verificărilor efectuate de aceștia, pentru ca, ulterior, ministrul justiției, în temeiul art. 54 din Legea nr. 303/2004, să formuleze propunerea de revocare din funcție a procurorului general, având la bază un raport întocmit în condiții legale, sintetizând rezultatul verificărilor prin prisma modalității de îndeplinire a atribuțiilor de către procurorul general raportat la temeiul de drept invocat în respectiva propunere de revocare din funcție.

Deși raportul ministrului justiției amintește de dispozițiile legale invocate atunci când exemplifică plenitudinea atribuțiilor ministrului justiției în ceea ce privește cariera procurorilor, subliniind autoritatea pe care reprezentantul executivului o deține asupra activității acestora, omisiunea efectuării controlului potrivit dispozițiilor legale nu poate fi nicidecum justificată prin prisma rolului său constituțional.

O altă cale legală de verificare a activității manageriale a procurorului general, pe care ministrul justiției o are la dispoziție, este cea prin intermediul Inspecției Judiciare, în condițiile Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Acest lucru s-a și realizat de fapt, urmare a unei declarații publice a ministrului justiției, Inspecția Judiciară procedând în cursul anului 2017 la verificarea activității Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în perioada 2016-2017.

Din conținutul raportului nu rezultă aspecte negative în ceea ce privește activitatea managerială a procurorului general și nici vreo propunere de revocare din funcție a acestuia.

Raportul a fost aprobat fără observații de către Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii la data de 21.11.2017, fără a fi exprimat niciun vot negativ, la ședința în care au avut loc dezbaterile participând inclusiv ministrul justiției.

Totodată, Secția pentru procurori consideră necesar a sublinia că, prin Decizia nr. 2/2012, Curtea Constituțională a constatat că, „(...) prin Decizia 2006/928/CE a Comisiei Europene din 13 decembrie 2006 de stabilire a unui mecanism de cooperare și verificare a progresului realizat de România în vederea atingerii anumitor obiective de referință specifice în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 354 din 14 decembrie 2006, s-a reținut că au fost identificate de Comisie "chestiuni rămase nereșolvate, în special în ceea ce privește responsabilizarea și eficiența sistemului judiciar" din România. În Raportul Comisiei către Parlamentul European și Consiliu privind progresele realizate de România în cadrul mecanismului de cooperare și verificare, din 20 iulie 2011, se reține la acest capitol că "România nu s-a angajat încă într-un proces de reformă aprofundată a sistemului disciplinar.

Or, calitatea de membru al Uniunii Europene impune statului român obligația de a aplica acest mecanism și a da curs recomandărilor stabilite în acest cadru, în conformitate cu dispozițiile art. 148 alin. (4) din Constituție, potrivit cărora "Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actele aderării și din prevederile alineatului (2)".

În acest sens, se reține că, potrivit art. 5 lit. i) din Hotărârea Guvernului României nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare, ministrul justiției „coordonează integrarea eforturilor de realizare a obiectivelor de referință specifice din cadrul Mecanismului de cooperare și verificare instituit prin Decizia Comisiei Europene 2006/928/CE din 13 decembrie 2006 (...)”, iar Recomandarea 1 din Raportul Comisiei Către Parlamentul European și Consiliu privind progresele înregistrate în România în cadrul Mecanismului de cooperare și de verificare, din ianuarie 2017, vizează „Punerea în practică a unui sistem robust și independent de numire a procurorilor de rang înalt, pe baza unor criterii clare și transparente, cu sprijinul Comisiei de la Veneția”. Această recomandare se aplică în mod simetric și în cazul revocării din funcție a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, aspect care rezultă fără echivoc din Avizul nr. 924/2018 al Comisiei de la Veneția, unde se arată „necesitatea

asigurării autonomiei parchetelor din perspectiva modalității de numire și revocare din funcție a procurorilor șefi, astfel încât să se asigure protecția magistraților față de imixțiuni politice”, precum și din Decizia nr. 358/2018 a Curții Constituționale a României (par. 94).

Ulterior sesizării ministrului justiției cu propunerea de revocare a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, s-a adoptat Raportul Comisiei către Parlamentul European și Consiliu din 13.11.2018, privind progresele înregistrate de România în cadrul mecanismului de cooperare și de verificare. În concluzia acestui raport s-au arătat următoarele:

„În cursul celor douăsprezece luni care s-au scurs din noiembrie 2017, România a luat unele măsuri pentru a pune în aplicare recomandările prezentate în raportul din ianuarie 2017. În conformitate cu evaluarea inclusă în prezentul raport, Comisia este de părere că se poate considera că recomandările 8 și 12 sunt îndeplinite și că s-au înregistrat progrese suplimentare cu privire la recomandările 5 și 9.

Cu toate acestea, evaluarea din raportul din ianuarie 2017 a fost întotdeauna condiționată de evitarea măsurilor negative care pun sub semnul întrebării progresele înregistrate în ultimii 10 ani. Intrarea în vigoare a legilor justiției revizuite, precum și presiunea exercitată asupra independenței sistemului judiciar, în general, și asupra Direcției Naționale Anticorupție, în particular, la fel ca și alte măsuri care subminează lupta împotriva corupției au anulat progresele înregistrate sau au pus sub semnul întrebării ireversibilitatea progreselor înregistrate, în special în ceea ce privește obiectivele de referință 1 și 3.

Drept urmare, cele douăsprezece recomandări formulate în raportul din ianuarie 2017 nu mai sunt suficiente pentru a închide MCV, în conformitate cu obiectivul stabilit de președintele Juncker, iar prezentul raport include recomandări suplimentare în vederea închiderii MCV. În acest sens, va fi necesar ca instituțiile-cheie din România să facă dovada unui angajament ferm față de independența sistemului judiciar și lupta împotriva corupției, care sunt pietre de temelie indispensabile, și să acționeze pentru refacerea capacității naționale de garanții și de control și echilibru, astfel încât să se poată lua măsuri atunci când există riscul de regres”.

În consecință, pentru remedierea situației, printre altele, s-a recomandat *„Suspendarea imediată a tuturor procedurilor în curs de numire și revocare a procurorilor de rang înalt”.*

În ședința din 19.11.2018, s-a învederat ministrului justiției această recomandare. Ministrul justiției a precizat că înțelege să continue procedura.

Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, în virtutea rolului conferit de art. 148 alin. (4) din Constituția României, respectiv „(...) *autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alineatului (2)*”, constată că propunerea ministrului justiției, însoțită de „*Raportul privind activitatea managerială a procurorului general al României, domnul Augustin Lazăr*”, contravine *Recomandării 1* din Raportul Comisiei către Parlamentul European și Consiliu privind progresele înregistrate în România în cadrul Mecanismului de cooperare și de verificare, din ianuarie 2017, Avizului nr. 924/2018 al Comisiei de la Veneția, celui mai recent Raport din cadrul Mecanismului de cooperare și verificare, din 13.11.2018, în care se recomandă suspendarea imediată a tuturor procedurilor în curs de numire și revocare a procurorilor de rang înalt, precum și considerentelor Deciziei nr. 2/2012 a Curții Constituționale, mai sus menționate.

În raport de considerentele de mai sus, reținând că „*Raportul privind activitatea managerială a procurorului general al României, domnul Augustin Lazăr*” a fost emis cu nerespectarea prevederilor art. 69 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere și *Recomandarea 1* din Raportul Comisiei către Parlamentul European și Consiliu privind progresele înregistrate în România în cadrul Mecanismului de cooperare și de verificare, din ianuarie 2017, Avizul nr. 924/2018 al Comisiei de la Veneția, Raportul din cadrul Mecanismului de cooperare și verificare, din 13.11.2018, în care se recomandă suspendarea imediată a tuturor procedurilor în curs de numire și revocare a procurorilor de rang înalt, precum și considerentele Deciziei nr. 2/2012 a Curții Constituționale, Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii va aviza negativ propunerea ministrului justiției.

Având în vedere că solicitarea formulată de ministrul justiției nu respectă condițiile de legalitate, Secția pentru procurori apreciază că nu se impune analiza, sub aspectul temeiniciei, a motivelor invocate în *Raportul privind activitatea managerială a procurorului general al României, domnul Augustin Lazăr*.

Față de cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 40 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, al art. 54 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 69 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu majoritatea voturilor valabil exprimate ale membrilor prezenți (5 voturi pentru „avizare negativă”; 1 vot pentru „avizare favorabilă”);

SECȚIA PENTRU PROCURORI A CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE

Art.1 - Avizează negativ propunerea ministrului justiției de revocare din funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a domnului procuror AUGUSTIN LAZĂR.

Art.2 - Prezenta hotărâre se comunică ministrului justiției.

Data în București, la data de 19 noiembrie 2018

Vicepreședinte,
Procuror Codruț OLARIU

